

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

תזמי השבת
 ירושלים 16:41 כניסה
 תל אביב 17:00 יציאה
 חיפה 16:51 יציאה

כ"ד שבט תשע"ח
 פרשת משפטים

בס"ד

210

עבודת ה' בבנות צבי

צבי יחזקאלי בתובנות פנימיות
 מסדרת הצילומים שנולדה באומן

סיפורים
 אינטואיטיביים
 להתבוננות /
 ראיון עם הרב
 מאיר הנגבי

12

טור מסכם של
 סדנת כנפי רוח
 / הרב יהושע
 והרבנית נעמי
 שפירא

22

בסעודה שלישית
 באנגליה, נפתחו
 הלבבות /
 התוועדות עם
 הרב שטיינזלץ

30

הילולת הרבי
 מקוצק - מה הוא
 היה אומר לנו?

8

מפורסמת
 אנונימית /
 הרבנית מלובביץ'
 ממבט קרוב

20

ארץ אל חכסי /
 הרב גור גלון מספר
 על חברו הקרוב
 הרב איתמר יוסף
 בן גל הי"ד

10

דליג'ר שומרון

450 מוקדים
 של קריאת מגילה חגיגית

צרושים

מתנדבים לקריאת מגילה
 בכל רחבי הארץ
 לפרטים והרשמה: 052-4643911 (מני)

צדה

ארגון רבני צהר
 היהדות של כולנו

החברה
 לתמיכה
 (The Society for Support)

אור
 תורה
 סטון
 יחד

עושים חג
 מגילה וקהילה

לע"נ ד"ר אריה (ליאון) קרוניץ ז"ל

כנס מתגייסים "צאתכם לשלום"

והגיגת 500 סיומי מסכתות של חיילים ומתגייסים
לעילוי נשמת סגן דוד גולובנצ'יק הי"ד

יום חמישי | ל' שבט (15.2) | מלון שערי ירושלים

בתוכנית:

מיד לאחר תפילת ערבית
התארגנות לסעודת המצווה
ולחגיגת 500 סיומי המסכתות

19:30 נטילת ידיים

19:45 שמעון גולובנצ'יק - אביו של דוד הי"ד + סרטון

20:15 מעמד סיום המסכתות בהשתתפות:

מו"ר הרב שלמה עמאר שליט"א -

רבה של ירושלים ולשעבר הרב הראשי לישראל

הרב איתיאל בר לוי - ראש האגף לתרבות יהודית

הרב אבי ברמן - מנכ"ל O.U ישראל

ריקודים של שמחת התורה עם חיליק פראנק

חלוקת שי למשתתפים

דברי סיכום - פרץ איינהורן

22:00 ברכת המזון

9:30 התכנסות, רישום וכיבוד קל

10:15 דברי פתיחה -

סגנית ראש עיריית ירושלים - גב' חגית משה

10:30 הרב חננאל אתרוג שליט"א

11:30 הרב יצחק שילת שליט"א

12:30 הרב אליעזר קשתיאל שליט"א

13:15 ארוחת צהריים

14:00 אייל גלמן - אח של אליאב גלמן הי"ד + סרטון

14:45 היכרות עם ארגון צ"ש - צבא לשם שמים

15:30 מנחה

15:45 הרב צבי קוסטינר שליט"א

16:30 הרב פנדל שליט"א

17:00 הרב יהושע שפירא שליט"א

18:00 ברכת סגן שר הביטחון חה"כ הרב אלי בן דהן

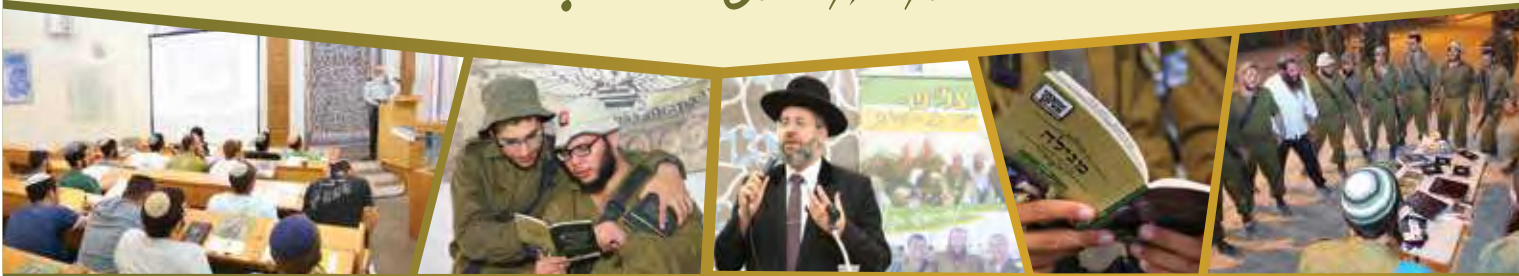
18:30 תפילת ערבית

להרשמה tiny.cc/mitgaisim

או בטלפון: 055-6654687 (עידית)

ב/א/ בשמחה!

מהפכת השמחה

בואו לקחת את השמחה
שלווה אתכם לכל השנה

כנס ייחודי עם מיטב המרצים בנושא השמחה

אורי גרונר

הרב אביגדור ברטוב

הרב מיכאל לסרי

דני שטג

הרב משה דורון

הרב זאביק הראל

הרב שמואל טל

הרבנית יפעת טל

הרב דניאל כהן במופע התוועדות לגברים

מארח את נאור כרמי

הזמרת רוחמה בן יוסף לנשים

תיאטרון פלייבק "מידלע"

יום שלישי ה' באדר 20.2.18 'אירוח בכפר' יד בנימין 16:30-22:00

ההרצאות יתקיימו באולמות מקבילים לבחירתכם

עלות כרטיס: 140 ש"ח. בהרשמה מראש: 90 ש"ח

לפרטים והרשמה: 050-9009509 / 050-8684028 / 073-3202493

או חפשו "כנס מהפכת השמחה" בגוגל

מס' המקומות מוגבל

צבי יחזקאלי

בשבוע שעבר הפרויקט נגמר ולשנינו הייתה תחושה שזה נס. סדרת סרטים בהפקה ובימוי של הקדוש ברוך הוא. זזנו הצידה כדי שדברים יקרו. איזה ריקוד עדין וחסר שליטה.

הריקוד

לאחרונה החלטתי שבכל פעם שאני מגיע לעבודה אני יכול לומר "ברוך שעשה לי נס במקום הזה". למה? איזה נס גדול קרה? נס, לפחות בדימוי ובתפיסה שלנו, זהו חילוץ ממצב שבו אין כל אפשרות טבעית להיחלץ. לא בכל פעם אדם יכול לראות ניסים בכל פעולה שגרתית שהוא עושה - ועל ניסים כאלו אני רוצה לברך.

בדיק הפוך

בימים האחרונים סיימתי פרויקט של שנתיים, צילומי סדרה בחו"ל, תחקירים, מידע מודיעיני, זהות בדויה - ממש סרט ריגול. לכאורה זה היה פרויקט דמיוני מלכתחילה, ממש בגדר דמיון פרוע.

לפני שנתיים באומן פגשתי חבר שהוא גם במאי טלוויזיה, שאלתי אותו איך הוא רואה את השנה החדשה. הוא אמר שהוא מתפלל לצאת מתעשיית הקולנוע והטלוויזיה ולהיכנס לעולם של קודש, של לימוד והמשך תהליך התשובה אותו החל לפני כמה שנים. ואז הצעתי לו לצאת לאותו מסע דמיוני ובלתי אפשרי. בדיוק הפוך ממה שהוא ביקש, אבל עם תחושה שזה מה שרוצים בשמיים. אדם חושב משהו אחד, בטוח בו ומתפלל עליו, וההיפך קורה. למה? כי הוא פינה מקום ואמר: השם יתברך, אני חושב ככה ולדעתי צריך לקרות כך, אבל באמת אתה המלך ואני רוצה להיות קשוב יותר לשמוע מה אתה חושב. ואז קורה אותו נס, אתה רואה משהו אחר קורה לנגד עיניך רק כי זזת מעט אחורה ונתת למי שמנהל את העולם לומר את דברו.

יצאנו למסע הזה בין מדינות ויבשות, בכל פעם עם רצון אבל בלי ידיעה ברורה איך נעשה את זה. לא כי אנחנו ברמת אמונה כזו אלא כי פשוט לא ידענו. ידעתי רק שהכיוון הוא זה, אך ללא יכולת להבין איך עושים את זה. איך לטפל בנושא עיתונאי שאף אחד לא עסק בו.

בשבוע שעבר הפרויקט נגמר ולשנינו הייתה תחושה שזה נס. סדרת סרטים בהפקה ובימוי של הקדוש ברוך הוא. זזנו הצידה כדי שדברים יקרו. איזה ריקוד עדין וחסר שליטה. ברגע שבו, מחוסר ברירה, העברנו סמכויות לבורא עולם, פתאום קרו דברים. קו דק שאם יכולתי לספר לכם היכן בדיוק הוא עובר, היה לנו את המתכון המושלם לחלוקת הסמכויות בין אדם לשמיים. בין ההשתדלות וההשגחה. בין המעש שלי למעשה שלו.

טיפים לדרך

איפה זה כתוב? איך יודעים? אם זה היה כתוב אז זה כבר לא היה אמיתי. זו נקודה פנימית בה אדם יודע בתוכו מתי הוא כוחני ומתי לא. מתי הוא באמת מאפשר ומתי הוא דוחק.

מהו הקו הדק הזה? איך לפחות נדע איך לגשת אליו? מתי נגמרת ההשתדלות ומתי השם נכנס לתמונה? למה תמיד זה מופיע כשיש חוסר אונים? אז הנה כמה רמזים שגיליתי, והם לחלוטין לא הנוסחה אבל בהחלט תחנות בדרך.

זה מתחיל ברצון. אתה באמת רוצה? אולי אתה רוצה עוד דברים ולא באמת את זה? השם רוצה לראות כמה אני רוצה.

אחר כך אפשר לשאול האם אתה יודע איך הדברים עומדים להתרחש. מצד אחד אתה יודע את סדר הפעולות. מצד שני אתה לא יודע כלום. השם אני חושב שאני צריך כך וכך, אבל אני מאוד פקוח עיניים לראות איך אתה רוצה שזה יקרה.

אפשר גם להתחיל בחוסר ידיעה. השם יתברך אני מאוד רוצה... (כל אחד ישלים) ואין לי מושג איך עושים את זה. בבקשה תראה לי. בבקשה תיקח אותי לשם, לחלום שלי, לרצון שלי, לשאיפות שלי.

כדאי לפתח את היכולת להמתין. לעשות בלי לעשות. ללמוד בלי ממש ללמוד. להיות כאן בעולם אבל להיות איתו שם כדי להיות כאן. מספיק מובן? גם לי לא ממש, אבל זה הכיוון.

מלכות שאין בה כלום

רבי נחמן מלמד שאדם תמיד צריך לשאול איה? איפה השם? בוא נקרא לו היכן שאנחנו. אם חשבנו שהנה הוא, אז כנראה שצריך לשאול שוב איפה הוא, אז הוא יקבל מקום חדש ושוב אנחנו נצטרך לפנות לו מקום ושוב ושוב... זה הריקוד של החיים.

תמיד עולה השאלה אז מה לעשות... ללמוד כל היום בלי לעבוד? לעבוד כל היום בלי ללמוד? הלוואי והייתה נוסחה בדוקה, זה מאוד תלוי איך אתה רוקד את זה. לכל יהודי יש מלכות. נתנו לנו סמכויות. כל אחד לפי בחינתו, ילדים, משפחה, ועוד נקודות של השפעה והנהגה. זאת אומרת שכן רוצים שנהיה משהו. ומצד שני רוצים שלא נתייחס להנהגה שלנו כאילו היא זאת שעשתה את הפעולה. דק מאוד.

יש רגע שבו אנחנו עומדים מול ייאוש, ניסינו הכל ולא הצלחנו. בדרך כלל אז אנחנו מכניסים את השם לתמונה. זה מעט מאוחר מדי להתחיל לרקוד לבד ואז להזמין אותו. אפשר לעשות את זה בתחילת הדרך.

דברי הנהג: תודה

ככה בין יאוש לחוסר ידיעה ופחד, ועם אמונה שלא יכול להיות שכל זה קורה כדי שניכשל, עברנו שנתיים. לבסוף זה קרה, ממש כמו נס. ככה עשרות פעולות בחיינו יכולות להיעשות. תוך כדי אמונה כל צעד הוא בדרך לאותו חלום, רק ממך מבקשים לא להפריע עם חוסר אמונה וחוסר רצון.

ביום האחרון לפני הצגת הפרויקט לפני מאות אנשים, נסעתי והופ שוטר על אופנוע מורה לי לעצור בצד. אוו, מה העיכוב הזה? טוב, רק שייגמר מהר. אבל השוטר לא ממהר. כותב במשך שתי דקות את הדו"ח, ואני שואל את השם מה עכשיו. כנראה שזה עוד ניסיון של עד כמה אני מאמין ורוצה ונותן להשם לנהל את העניינים. מה השם רוצה ממני עכשיו?

יש הבנתי. השוטר נוקש על החלון. קח את הדוח. ואז אחרי החלטה גמורה להעביר על מידותי אני אומר לו "תודה אחי". מה אמרת? תודה? למה? "כי אני בדרך לטקס סיום הסדרה שהשם הפיק עבורי, ואני מלא תודה אליו, אז דו"ח תנועה אחד ישנה את הכל? לא. תודה!"

השוטר, מעט המום, כותב - דברי הנהג: תודה. חייתית. הוא בטח חשב שאני הזוי. הסתכלתי על הדו"ח כמו ילד שמביא ציון מאה. תודה.

שבט טבע
רוחניות טבעית

פסח בירושלים מעל הכותל בית הארחה "ארמונות המלך דוד"

מחירים
מיוחדים
לתקופות

לראשונים
4 לילות
ב-2100 ש"ח
לאדם*

- אולמות פרטיים לקבוצות
- חדרים גדולים
- סיורים
- שיטורים והופעות
- כשרות מהודרת
(אפשרות עם קטניות / ללא קטניות)

פסטיבל
"דרך המלך"
לאורך חוף המוצד
במתחם בית
הארחה

לפרטים נוספים:
זאב - 050-23-20-100

*בין התאריכים 3-7/4 - 30/3-3/4

פרשת משפטים | כוחה של אמפתיה

במורד לחייו.

הרכבת הגיעה אל תחנת היעד של הסטודנט, ובעוצרה הוא עוד הספיק לשוב את הזקן נאנח באהדה, "כן, כן, זה באמת נורא. שב לידי וספר לי". כשיצא ושלח מבט אחרון ראה את השיכור יושב וראשו על ברכיו של הזקן. הלה ליטף את שיערו ברוך.

מה שחשב הסטודנט להשיג בכוח שריריו השיג הזקן במילים טובות.

הסיפור הזה ממחיש את כוחה של האמפתיה: הסתכלות בעולם דרך עיניו של אדם אחר, ניסיון להיכנס לנעליו ולחוות את רגשותיו, והתנהגות הנותנת לו לחוש שמבינים אותו, שמקשיבים לו, שחושבים שהוא חשוב.

המצווה הנוגעת יותר מכל יתר המצוות לכוחה של האמפתיה ולחשיבותה נמצאת בפרשתנו: "וְגַר לֹא תִלְחָץ, וְאִתָּם יִדְעֶתֶם אֶת נַפְשׁ הַגֵּר: כִּי גֵרִים הָיִיתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם".

מדוע במצווה הזו דווקא מצוינת ידיעת-נפשו של הזולת, האמפתיה כלפיו? התשובה היא שכדברי פיטר בֶּזְלֵ'ט בספרו 'אינסטינקט האמפתיה', "האמפתיה חזקה ביותר בקבוצות שחבריהן מזדהים אלה עם אלה: משפחה, חברים, מועדונים, כנופיות, דתות וגזעים". והצד השני, המתבקש, של המטבע: ככל שהקשר בתוך הקבוצה חזק, כך מחריפים החשש והחשד כלפי אלה שמחוזה לה. קל יחסית לאהוב את רענו כמונו; קשה הרבה יותר לאהוב את הזר, או אפילו לחוש כלפיו אמפתיה.

הפחד מפני אלה שאינם כמונו מסוגל לנטרל את יכולת התגובה האמפתית. ומן הסיבה הזו, המצווה שציינו היא מצווה המשנה חיים. היא אומרת לנו לגלות אמפתיה כלפי הגר מפני שאנו מכירים את ההרגשה של מי שנמצא במצבו; אך יותר מכך: היא אפילו רומזת לנו כי פיתוח היכולת האמפתית כלפי זרים היה מלכתחילה אחת המטרות של הגלות במצרים. ה' כמו אומר לנו: במצרים לחצו אתכם, נגשו בכם, ועל כן אתם תבואו לעזרתם של הנלחצים והנדכאים בכל מקום.

וכך אכן היה. יהודים עזרו לגנדי במאבקו לעצמאות הודו; למרטין לותר קינג במאמציו להשיג זכויות אזרח לאפרו-אמריקנים; לנלסון מנדלה במסעו למיגור האפרטהייד בדרום אפריקה. באסונות טבע קשים בעולם, הצוותים הישראליים הם מן הראשונים להגיע ומהמובילים בהגשת סיוע החירום. המענה הדתי לסבל הוא להיעזר בו לצורך כניסה אל הלך הנפש של סובלים אחרים. ואכן, בקרב קהילתי נוכחתי לא פעם שבני הקהילה ניצולי השואה גילו את ההזדהות החזקה ביותר עם קורבנות המלחמות האתניות בבוסניה, ברואנדה, בקוסובו ובדארפור.

בספרי 'לא בשם האל' טענתי שבסיפורים מסוימים בתורה ארוגה אמפתיה עמוקה כלפי הדמויות. כאלה הם סיפורם של הגר וישמעאל שנשלחו למדבר; סיפורו של עשו שבא להתברך מפי אביו וגילה לאסונו כי אחיו יעקב לקח את ברכתו; ודמותה של לאה המבינה שיעקב אוהב את אחותה רחל יותר מכפי שהוא אוהב אותה. סיפורים אלה מכריחים אותנו להכיר באנושיותו של האחר, זה שלכאורה הוא הלא-אהוב, הלא-נבחר, הדחוי.

דומה אפילו כי זו הסיבה לכך שהתורה מספרת לנו את הסיפורים הללו. התורה היא במהותה ספר של מצוות, ספר חוקים. מדוע אם כן יש בה עלילות? עלילת שחוקים בלי אמפתיה כמוהם כצדק בלי חמלה. רש"י מלמדנו "שבתחילה עלה במחשבה לברואתו [את העולם] במידת הדין; ראה [הקדוש ברוך הוא] שאין העולם מתקיים, הקדים מידת רחמים ושיתפה למידת הדין". כך נוהג הקדוש ברוך הוא, וכך הוא רוצה שננהג גם אנו. הסיפור הוא דרך רבת-עוצמה מאין כמוה לגרום לנו להיכנס בדמיונו החי אל עולמם הפנימי של אנשים אחרים.

האמפתיה אינה תוסף תזונה לחיי המוסר, אלא עוגן מרכזי בהם. לא כל אחד יכול לעשות מה שעשה אותו זקן יפני – ולא כדאי לכל אחד אפילו לנסות להרגיע בדרך זו אדם שנשקפת ממנו סכנה ולפרוק מנשקו. אבל אמפתיה פעילה היא משנת-חיים. במקום להגיב לכעסו של מישוהו בכעס, נסו לשער מאין בא הכעס הזה. כלל הוא: אם רצונכם לשנות את התנהגותו של מישוהו, עליכם להיכנס אל הלך הנפש שלו, לראות את העולם בעיניו, לנסות להרגיש את אשר הוא מרגיש – ואז לומר את המילה, או לעשות את המעשה, אשר ידברו אל הרגשות האלה ולא אל הרגשות שלנו. זה לא קל. יחידי סגולה מצליחים בכך. והם משנים את העולם.

ויליאם אורי, מייסד התוכנית ללימודי משא ומתן בהארורד, מספר באחד מספריו סיפור מופלא. אמריקני צעיר, שגר ביפן כדי ללמוד שם אייקידו, ישב יום אחד אחר הצהריים ברכבת בפרברי טוקיו. הקרון היה ריק למחצה. היו שם כמה אימהות עם ילדיהן וכמה פנסיונרים שיצאו לקניות.

באחת התחנות הדלתות נפתחו, ואל תוך הקרון נכנס שיכור מתנודד: מלוכלך, צועק ותוקפני. הוא החל ליידות ביושבי הקרון את גידופיו, ואז דחף אישה שהחזיקה תינוק. מעוצמת הדחיפה היא נפלה על ברכיהם של בני זוג מבוגרים. הם זינקו ממקומם ורצו לקצה האחר של הקרון. הדבר הכעיס את השיכור והוא דלק אחריהם, תוך שהוא מושך מוט מתכת ומנסה לעקור אותו מתושבתו. המצב הידרדר אל סף סכנה, והסטודנט האמריקני חשב לקום ולהיאבק בשיכור.

אך לפני שהספיק נשמע קול בקרון. קשיש נמוך קומה, בשנות השבעים לחייו, לבוש קימונו, קרא אל השיכור "היי! בנימה ידידותית. ואז הוסיף: "בוא אליי ונדבר". השיכור צעד אליו כאחוז אמוק. "למה שאני אדבר איתך?" אמר. "מה שתית?" שאל הזקן. "סאקי", ענה הנוסע בגילופין, "וזה לא עניינך!"

"הו, איזה יופי!" אמר הזקן. "אתה יודע? גם אני אוהב סאקי. אני ואשתי – אתה מבין, היא בת 76 – מחממים כל ערב בקבוק סאקי, והולכים איתו לגינה. שם אנחנו יושבים על ספסל עץ ישן. אנחנו מסתכלים בשקיעה, ובודקים מה שלום עץ השזיף שלנו. אבא של סבא שלי נטע אותו..."

הוא המשיך לדבר, וממשפט למשפט התרככו פניו של השיכור ואגרופיו הקמוצים התרופפו. "כן", הוא אמר, "גם אני אוהב שזיפים". "אני בטוח", אמר הזקן. "יש לך אישה נהדרת".

"לא", ענה השיכור. "אשתי מתה". והחל מתייפח חרש. "אין לי שום אישה. אין לי שום בית. אין לי שום עבודה. אני כל כך מתבייש". הדמעות התנוצצו

נס"ד

מרכז עילית

אתותי, מה איתך שנה הבאה?

באב בילדיל באוירר קסומה פתחנו מאיחה בשבילך מפרשה באוירר חסיפית מרומאת ואיכותית עם משפחות תרניות

ימים פתוחים:
לתכנית השילוב: כ"א שבט, יום שלישי
לתכנית המלאה: כ"ב שבט, יום רביעי

טהר עילית
מפרשה עם שירותי משא ומתן

אפשרות לתכנית אלול

אפשרויות לשילוב ש"ל

ליניו אישי

עשייה חברתית

סדנאות מיוחדות

לפרטים ולהרשמה:
ליאור
053-3328863

3 ימים אחרונים!

ההגרלה השנתית של עזר מציון

מסתתרים

אתם זוכים בפרסים
והחולים זוכים בחיים!

נרתמים עכשיו!

www.ami.org.il | *2236

מנצע ההגרלות בהתאם להוראות ההיתר המיוחד לעריכת ההגרלה לפי חוק העונשין התשל"ז 1977
את תקנון ההגרלה ניתן להשיג אצל: ר"ח יהודה קינן רח"ר עקיבא 106 ב"ב ו/או עו"ד אסתי היימן רח"ר בינונ 5 ב"ב

"כל הדברים שבעולם אפשר לחקותם, חוץ מן האמת, שכן אמת מעושה - שוב אינה אמת."
הרבי מקוצק שחי לפני מאתיים שנה, נודע בחריפות שאין לה סוף ובדרישת אמת מוחלטת. האם בדורנו יש לדרישות האלה מקום? אם הרבי מקוצק היה חי היום - מה הוא היה דורש מאיתנו? לרגל יום ההילולא כ"ב שבט שחל השבוע

פשוט לעשות

הגאון רבי שאול אלטר
ראש ישיבת שפת אמת

אמת לא אמת
אמת לא אמת
אמת לא אמת
אמת לא אמת
אמת לא אמת

מעטים הם האמיצים

רן שריד
מאמן אישי

איי הקוצקער, הרבי מקוצק. איך אפשר לענות מה הוא היה עושה, הרי איש אמת הוא לא צפוי, וירא אני שמא ישרפני בהבל פיו. ובכל זאת.

העולם היום אמיתי יותר, ולכן הרבי מקוצק היה מחדד עוד יותר את סרגל האמת שלו. ככל שהעולות, הצביעות והנהגות גוברים בעולם, קל יותר וגם נצרך יותר להצביע על האמת ולחשוף אותה. ובדורנו, עם כל העולות, השיח המוסרי שולט בכיפה, וישנם כלים מוסריים רבים שפותחו מאז הרבי מקוצק, הן בתחום הנפש והן בתחום המשפט.

וכאן אני רוצה להציע משהו מעשי, לקחת את אישיותו של הרבי מקוצק ולהטמיע אותה בקרבנו, באמצעות היצמדות שלנו לערכים הפנימיים שלנו, ללא סטייה ימין ושמאל.

למה הכוונה? בחיים שלנו יש פנים וחוץ. החוץ שלנו מורכב ממעשים ופעולות שאנו מבצעים כלפי חוץ כדי להשיג משהו מן הסביבה, ואילו בעולם הפנימי יש לנו לא פעולות אלא כללים פנימיים כיצד נכון לחיות. קוראים לזה ערכים. העקרונות שחשובים לנו. ואנשים מאמינים בונים את ערכיהם לא על פי סברא אלא על פי צו התורה.

רוב בני האדם נאמנים לדיברות הפנימיות שלהם כל עוד הם לבדם, אך בכואם לעשות ולפעול מול הסביבה החיצונית, הם מעגלים פינות ומרשים לעצמם לוותר, להחניף, ללכת עם הקבוצה, לזנוח את דעתם ולטעות מן הערך הפנימי.

מעטים הם האמיצים, אנשי העקרונות הטהורים, שאינם צפויים. לא ניתן לחזות מה יגידו כי בכל עניין הם מכריעים לפי עיקרון מופשט וטהור, והם גם לוחמים אמיצים שלא פוחדים לומר הפוך מן העדר.

גם במישור האישי, אם אדם מכריע בחייו לאור הערך שבמעשה שלפניו ולא על פי נעימות או חוסר נעימות, הוא איש אמת שדרכו והצלחתו מובטחת. הוא חי באושר וללא ייסורי מצפון. עבד ה' הוא לבדו חופשי.

אתך לאורך כל הדרך

דוד הרשקוף
השראה

מי שמכם? אתם חיים פה בעולם הזה, יש לכם פה משימה ושליחות שקשורה למקום שלכם. מי שמכם להתנתק, לא להוסיף טוב ואור בעולם, רק כדי שתעמדו באיזה רף של אמת מוחלטת?

אנחנו לא עובדים את האמת אלא את הקדוש ברוך הוא, והאמת היא כלי (אחד מיני רבים) וצורת תקשורת בינינו לבינו. "וטהר ליבנו לעבדך באמת". לעבדך דייקא.

יש משהו מתנשא בדרישת האמת הבלתי מתפשרת כמו שהיא נראית בסיפורים הקוצקאיים המוכרים לנו (ואיני יודע האם הם משקפים באמת אמיתית את דמותו של הרבי מקוצק). העמדה האומרת שמה שאיננו מאה אחוז אמת, הוא מאה אחוז שקר, לא מאפשרת תנועה ארוכה אל הטוב, ומעמידה את נקודות האמת שכבר יש באדם כמקום שבו הוא נבדל משאר בני האדם, ה"סוסים שהולכים במרכז השביל" כפתגמו המפורסם.

מאז שהקדוש ברוך הוא השליך את האמת לארץ, הדרך היחידה לפגוש אותה היא לצמוח איתה מהארץ, מהיחסיות שבתוכה ורק בתוכה אנחנו חיים. האמת היחידה שאפשר לפגוש בעולם לא עומדת בקצה המסלול ומחכה בקוצר רוח שנגיע אליה שלמים ומוכנים, האמת הזו מאירה את כל הדרך, מכוונת אותה, מניעה אותה.

ואם להיות לגמרי אמיתי - אין לי מושג מה רבי מנחם מענדל היה אומר. מן הסתם לא היה אומר כלום, אלא ממשיך להסתגר בחדרו בשקט סוער.

רגע אחד לפני קבלת שבת

אמנותי

אמנותי

מיניבר שבת נועם 1 מוכן לשבת ברגע אחד!

בלחיצה אחת של מספר שניות לפני שבת, מיניבר נועם עובר למצב שבת ומעניק לך 40 כוסות מים חמים ומים קרים ללא הגבלה לכל המשפחה, בלי מיחמים ובלי סיכונים, בכשרות מהודרת.

מבצע לזמן מוגבל!

למזמינים עכשיו
מאסטר סלייסר המקורי במתנה!

שיחה בלעדית:
אפיקי

חייגו עכשיו!
03-5195091

מוון צבעים | מומלץ ע"י מעצבי פנים
חנות המפעל זבעת שאול 40 ירושלים (תצוגה במקום)

נעם

זורם ברגע אחד

להתחזק בקיצוניות!

דוד גבירצמן

אילו היה הרבי מקוצק עמנו היום הוא היה ממליץ ללמוד את 'משיבת נפש', ספר שכולו חיזוק ועידוד למי שנפל בעבודת ה'. מסתבר שגם היה אומר לנו: אל תשקרו את עצמכם, שבדיוק מה שחסר לכם בעבודת ה' זו חריפות קוצקאית. יודעים אתם היטב שכל מה שאתם צריכים זה לחדול קצת מלרדוף את עצמכם, להאמין באמת שה' איתכם, עמכם ואצלכם, לעשות רק את מה שאתם מסוגלים לעשות ולא לטפול על ריבוננו של עולם האשמות כזב כאילו הוא מבקש מכם את מה שנדמה לכם גבוה וקדוש מספיק כדי להרשים את ה'.

ועד שאנו דנים ב'אילו היה אומר', הנה מה שאמר: "הקדוש ברוך הוא נמצא בכל מקום שמאפשרים לו להיכנס". ובדורנו מסתמא היה מוסיף ואומר - אם תכניס את ריבוננו של עולם לדור שלך, למצבך, לחייך, לא תצטרך להתלבט מה הרבי מקוצק היה אומר. הוא היה מבקש שדבריו יגרמו לך להרגיש קרוב יותר אל ה'.

'קוצק' מתחברת לנו אסוציאטיבית עם אמת קיצונית ללא פשרות. אבל הרבי מקוצק, כמו כל הצדיקים, לפני הכל לימד לעשות את רצון ה', ובאופן מיוחד הוא תבע מתלמידיו להיות נאמנים לאמת, ולא לאפשר לסביבה או לכל גורם אחר לבלבל.

דור דור ודורשיו, ואם ברצוננו להאזין לדיבור הקוצקאי העכשווי, אין צורך לגרוע מחריפותו או לעמעם את קיצוניותו, אדרבה - בדורנו צריכים על פי הרוב חיזוק עידוד ואמונה שמתחברת אל הלב, ואם לשמוע זאת מפי הרבי מקוצק, הרי שיש להתחזק ולהתעודד באופן קיצוני ונוקב עוד יותר.

לפרטים:
הרב אורי גנץ
055-6690405

מתחילים חושן משפט
חלק א' בזמן קיץ

ניתן לפנות גם במייל:
yrhasharon@gmail.com

**כולל הדיינות
בישיבת רמת השרון
מרחיב את
שורותיו**

איש חיי התורה השלימה

הרב איתמר יוסף בן גל הי"ד

הרב גור גלון - ראש ישיבת הר ברכה

הרב

איתמר התחיל כתלמיד, המשיך כחבר, ולאחר מכן הפכנו להיות שותפים, שותפים לקידום דרך שהרב איתמר לא רק האמין בה אלא חי אותה בכל לבו, תורה מלאת חיים, אידאליסטיות ללא פשרות, עם שמחת חיים טבעית ומתפרצת, לב מלא בתשוקה לעשות טוב, לקדם, לבנות וליצור.

חיים שלמים כאלה קשה להביע ולשרטט. אנסה דרך סיפורים קטנים, על אדם גדול, להביע מעט. סיפורים אלה היו דבר יום-יומי אצלו.

כשהוא חזר מהצבא, בחור בשיעור ח', הוא הגיע בשבוע הראשון לרב חביב, שהיה הרב שאחראי על בית המדרש, ואמר: "אני כאן כדי לעזור, כל מה שצריך". ובאמת תוך זמן קצר, הרב איתמר התחיל ליוזם פעילויות לקידום הישיבה. הוא הבין שחשוב לגבש את החברה, ובשביל זה עמל להוסיף פעילויות חוץ מהלימוד. כך הוא הפך להיות אחראי על כל אירועי הישיבה, החל מט"ו בשבט, חנוכה ופורים, וכלה בארגון שבת ישיבתית בישיבה אחרת, טיול ישיבתי ועוד.

היה לו ראש גדול, מנהיגות וכריזמה, והוא ניצל את כל התכונות הטבעיות האלה לקחת אחריות ולהוביל תהליכים. אחד הדברים שהדהימו אותי היה שלמרות כל כישרונותיו, הוא לא עשה את הדברים לבד. תוך כדי העשייה הוא ידע להעצים אנשים בדרך, לתת אחריות, לתת אמון ולהצמיח אנשים.

מספר יצחק דה-רוס תלמיד שיעור ב': "נכנסתי לישיבה בשיעור א', ומטבע הדברים אתה ביישן וחסר ביטחון עצמי. שבוע לאחר שנכנסתי, הרב איתמר ניגש אלי ואמר לי: 'בא לך להיות אחראי שבועיים בבית המדרש?' מובן שחששתי, אבל הוא עודד אותי ונכנסתי לתפקיד שממנו קיבלתי המון דברים. הרבה ממה שאני כיום בישיבה ובכלל, אני חייב לו".

מספר אביעד עזר, שהוא היום מ"כ בכפיר: "כשהייתי בשיעור א' בישיבה רצייתי לארגן לשיעור שלי פעילות חברתית באחד המוצ"שים. כשניסיתי להרים את האירוע, עלו המון טענות שזה לא מתאים עכשיו... מבואס ומרוגז מכך שלא עזרו לי לארגן ולא זרמו איתי, באתי לרב איתמר ושוחחתי איתו על זה. הוא אמר לי משפט חכם: 'לכל דבר שתוצעה להרים יהיו אנשים שיתנגדו או שיפריעו, החוכמה היא לדעת להתחזק ולעשות את מה שרציית בניגוד לכל מי שמייאש אותך'. עשה את הפעילות, ומי שירצה להגיע יגיע. אתה תראה שהרוכב יגיעו. אם אתה תלך אם האמת שלך אחרים יצטרפו'. וכך היה. בסוף באמת כמעט כולם הגיעו ונהנו. זה היה עיקרון חשוב אצלו. יש לך רעיון טוב להרים אבל אנשים לא איתך? עשה בכל זאת בביטחון, ואתה תראה שאנשים עוד יצטרפו אליך". - זה היה מדהים, כל מה שהוא אמר לאנשים הוא חי בעצמו לגמרי.

יחד עם האישיות הכל כך עוצמתית שלו, הוא ידע לתת מקום.

זה היה טבעי שהאדם הראשון אחרי אשתי שדיברתי איתו על כך שהציעו לי את תפקיד ראש ישיבת הר ברכה, היה הרב איתמר. אמרתי לו: "אני לוקח את זה בתנאי אחד, שאנחנו ביחד". הוא חייך ואמר: "ברור! מה השאלה? אני אעזור בכל מה שאוכל!". אך הוא לא הסתפק בכך, ואמר: "אבל אתה בראש!". כשהוא הודיע לי שהוא עוזב, כי הוא מרגיש שהוא יותר מתאים לישיבה תיכונית, התגובה הראשונה שלי הייתה: "טוב, אז גם אני עוזב! אם אתה לא לצדי זה לא אותו דבר". אבל הרב איתמר כמו הרב איתמר: "זו האחריות שלך, ואין מי שייקח אותה!, וחזן מזה, אתה עושה את זה מעולה".

הוא גם התעקש שאהיה לא רק ראש ישיבה, אלא גם ר"מ. "אי אפשר להוביל אם אתה לא מחובר לתלמידים, ללימוד היום-יומי". כרגיל, הוא הצליח לשכנע אותי.

הייתה לו עין טובה נדירה, כלפי עצמו וכלפי אחרים. הוא ידע להגיד אחרי שיעור, אחרי פעילות שארגן: "היה מדהים, ממש מדהים!" בטבעיות זורמת ושמחה. והוא ידע להגיד את זה לאחרים, כל הזמן, לפרגן מכל הלב. כל פעם שהיינו מדברים, הוא אמר לי "אלו בחורים מדהימים יש לנו בישיבה", ממש מונה את שבחם. פלוני כל כך רציני ושקדן, אלמוני הוא פשוט טוב לב, וכך אחד אחד. הוא ידע לשמוח בטוב באמת, ומתוך השמחה הגדולה בטוב להמשיך ולקדם הלאה דברים כל הזמן.

מספר הרב מאור קיים, כותב ההרחבות לפניני הלכה, ויד ימינו של הרב מלמד בכתיבת ספרי לפניני הלכה: "פעם אחת, אחרי ששיכחתי את הרב איתמר על פעילותו הרבה, הוא השיב לי: 'וואו, תודה רבה לך, שימחתני בהחלט. אתה מצליח להוציא מהבחורים יותר ממה שאני רגיל לראות. יישר כח'!" - כשקראתי את זה חשבתי לעצמי, כל הפוסל - במומו פוסל! וכל המשבח - במה שיש בו משבח.

הוא קלט אנשים בצורה מדהימה וידע לפתח בכל אחד את התכונות

הרב איתמר בביקור אצל תלמידים בצבא

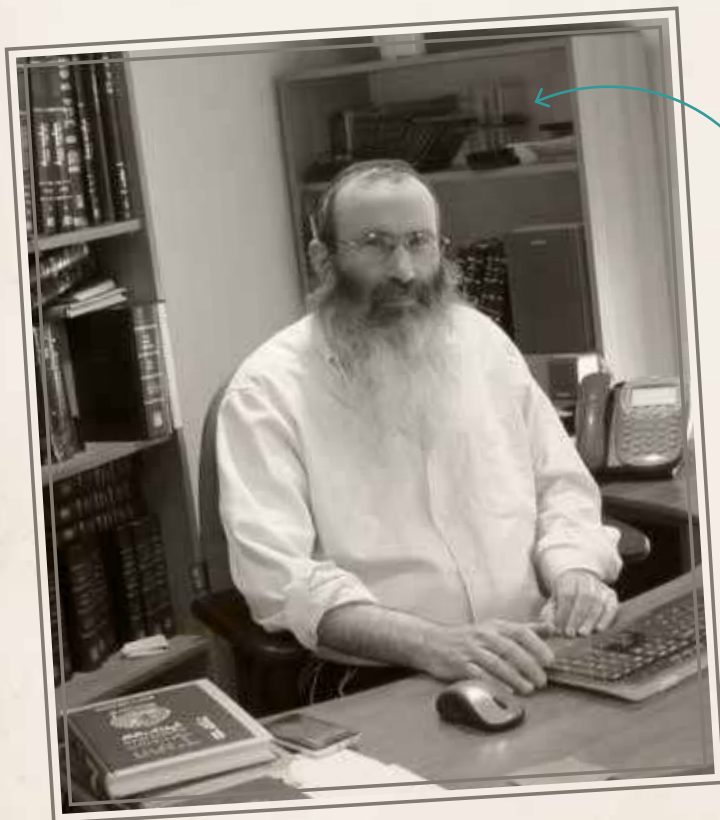
הטובות שלו. אחרי שעשה מחנה קיץ תורני שהיה מלא באידאליזם והנאה, בלימוד וכיף, כמו שרק הוא ידע לעשות, הוא הגיע אליי בעיניים נוצצות: "גיליתי את ישמבל! (אחד הבחורים בישיבה), הוא מדהים, תן לו אחריות והוא יעשה אותה, החיבור שלו עם הבחורים הוא אדיר, הוא יודע להנהיג בחברות, להוביל ולהיות חלק מהחברה, והם ממש אוהבים אותו!" - ואני חשבתי לעצמי, גם אז, אדם מזהה את התכונות שיש בו עצמו.

הוא ידע להוביל תהליכים כלליים, אבל לא לפספס אף אחד. אחד הנושאים שהוא לקח ברצינות, כמו כל נושא שהחליט להתלבש עליו, היה הקשר עם החיילים. הוא אמר לי: "הם תלמידים שלנו! אז מה אם הם בצבא?". הוא הקפיד לא להפסיד ביקור, ושיגע את כל הר"מים שיבואו איתו. הוא הקים קבוצת ווצאפ לחיילים ודאג לעדכן אותם, שיהיו חלק מהישיבה, ולדאוג שכל שבוע אחד הר"מים ישלח להם דבר תורה. להלוויה הגיעו הרבה חיילים עם דמעות בעיניים, "איך הוא אהב אותנו". כל חייל שהגיע לבקר - הוא הזמין אותו לאכול אצלו, לחבר אותו, באהבה פשוטה.

להפוך את התורות לסיפורים

כתיבה אישית ואינטואציה פעילה בשירות המוחין
החב"דיים בספרו של הרב מאיר הנגבי, 'הולך בדרך
מצוותיך' עם הרב עדין אבן ישראל (שטיינזלץ)

אבי טאוב

"כשהייתי צעיר מאוד היה לי חלום להגיע לכוכב הכי
רחוק; כוכב כזה שהסיסה אליו אורכת לפחות
מאה שנה. ידעתי שאם אגיע אליו כבר לא יישאר לי
שנים כדי לחזור אז לפי שעה לא נסעתי נשארתי עם
החלום ועם הרושם של פרשת הדרכים הוא צרובים
בתוך נפשי.

כשהגיעו השנים שהתחלתי להתפלל ולהלום שוב על
איסה, לא כל כך רחוק אבל איסה שמתרוממת
מהאדמה, חזרה הצריכה ההיא ונעזרה. ככל מי
שניגש לתפילה ברצינות שחושב על מה שהוא אומר
ומנסה להתכוון לה, הלצתי גם אני מפעם לפעם
לצומת כזו של בחירה, בחירה אותית שמחייבת
אותי לומר על משהו חיוני.

(...)
בתפילה ההכחה מאמעה היא נפארה מעבר לכל המשוער אבל גם הוויתור הנדרש הוא
אסאלי: לכן כשאני מגיע לצומת הוא החשש חוזר אלי כזו אז - מאה שנה הלוק, לעולם
לא אובל לחזור - וקשה להתאיס."

(מאיר הנגבי, הולך בדרך מצוותיך עם הרב עדין אבן ישראל שטיינזלץ, עמ' 151)

נדמה שנבר שמענו הכל

מהי חסידות ומהן 'דרכי החסידות'? שתי שאלות מפורסמות עתיקות ונדושות. שנים רשו בהן בדרכים ידועות. האדמו"ר הרי"ץ חיבר בזמנו שני קונטרסים קטנים וקאנוניים ומאז אינספור התוודעויות נפתחו בשאלה הזו. נדמה היה שכבר זמן רב לא נסללה דרך חדשה ומושכת בלימוד החסידות ובדרכי החסידות, עד שלאחרונה זכיתי לפגוש את הספר 'הולך בדרך מצוותיך' של הרב מאיר הנגבי. דרך חדשה, יפה ועוצרת נשימה. יש בה הרים מטאפיסיים גבוהים מאוד ועמקים אישיים עמוקים ושובי לב. מאיר הנגבי 'הולך בדרך מצוותיך', משלב סיפורת וכתובה אישית וחשופה עם עריכה מחודשת ובהירה לביאורי החסידות החב"דיים שבספר 'דרך מצוותיך' לאדמו"ר הצמח צדק.

הצמח צדק, רבי מנחם מענדל מליובאוויטש, היה נכדו וממשיכו של האדמו"ר הזקן, רבי שניאור זלמן מליאדי, בעל התניא והשולחן ערוך ומייסד חסידות חב"ד. כסבו הגדול ששילב בין נגלה ונסתר, גם הוא היה מגדולי החכמים ופוסקי ההלכה בדורו ועם זאת היה בקי גדול ויוצר בפנימיות התורה, בקבלה ובחסידות. הכישרונות הללו באים לידי ביטוי בספרו 'דרך מצוותיך'. 'דרך מצוותיך' בנוי פרקים פרקים ארוכים וקרים. כל אחד מהם עוסק במצווה אחת. הספר לא מקיף את כל תרי"ג המצוות אלא בוחר מאותן המצוות שכבר נפתחו אל תורת החסידות במאמריו הרבים של האדמו"ר הזקן. ולמרות זאת, טביעות אצבעותיו של הצמח צדק, אישיותו וסגנון כתיבתו ניכרים ביותר הן בכחירת המצוות והן בסגנון ההרצאה הכללית.

הפרקים בנויים במתכונת אחידה - מקור המצווה מן הכתוב בתורה והגדרה קצרה של המצווה וטעמה הגלוי. בהמשך תמצית דברים מן הזוהר ובעיקר מכתבי הארי"ז ז"ל על טעמה של המצווה על פי הנסתר. בשלב השלישי מגיע עיקר המאמר - העיון בטעמי המצווה על פי החסידות, על פי רוב זהו בניין משבתי עצמאי שאיננו נזקק לידע מוקדם בתחום הקבלה. הלימוד בספר מאפשר לקורא לפגוש את המצווה ולקיימה לא רק בגופו אלא גם בדרגות נפשו בעולמות הרוח.

הרבה ספרי חסידות נועדו לפשט את הכתוב לקורא כמו 'חסידות מבוארת'. יש ספרים מקצועיים בחב"ד כמו ספרי 'המשך' השונים שבהם מלבנים נושאים עמוקים בצורה חריפה. קהל היעד שלהם הוא שכבה מבוססת וגבוהה יותר של לומדים ומשכילים. יש ספרים מסוג אחר כמו 'לחיות את הרגע' של ד"ר הררי או ספרי הרב גינבורג שמנסים לייבא רעיונות מתוך החסידות לתחום

הנפש וכדומה כדי לייצר אקטואליזציה של הרעיונות.

מאיר הנגבי עושה משהו חדש ומאוד מיוחד: כותב סיפורים קצרים ומשלב אותם בפירוש. כתיבתו אישית ורגישה. הוא מהרהר למשל, על הטרגדיה של ירדת הנשמה לגוף בהקשר של הקושי העצום הכרוך בגידול ילדים. על ללכת בתפילה ולא לחזור. על השינוי הרגשי של שקט חגיגי שמייצר בגד חדש בהקשר של ציצית.

ובכן שוחחתי איתו כדי לשמוע ממנו מקרוב על הסלילה האיטית והמקצועית של הספר בכלל, ובפרט - איך חסידות וספרות תורמות זו לזו.

סיפורים שנכתבים לאט

מאיר הנגבי, תלמיד חכם ותלמיד לרב עדין אבן ישראל (שטיינזולץ) ועורך במשך שנים במכון לפרסומים תלמודיים - מאיפה מגיעים כל הסיפורים הנהדרים האלה?

"מהחיים, דרך לימוד החסידות והתפילה. הבסיס הוא בלימוד החסידות, כפי שלמדתי שנים רבות מפי ספרים ומפי סופרים, והסיפורים וההסברים האישיים יותר באים הרבה מאוד מתוך חווית התפילה. כשאני בתפילה ואני יוצא ממצב של 'לימוד' ונכנס למצב של 'התבוננות' - הלימוד נכנס אחרת.

אני מגיע לרבות מן התובנות האלה - אני לא רוצה להגיד בתפילה - אבל אחרי התפילה. יש דברים שנובטים בתפילה וזה גדל עוד ועוד אחר כך וצומח ולבסוף הופך לרעיון מוגמר".

התפילה בעצמה היא דוגמה לסיפור. את הלימוד צריך להפוך

אין אחר, היה זה ערר שבת לפנות ערב. כלאזא לתק התישלת

ולתקתי עמו. הייתי רק ילד קטן שרצה להיות עם אבא שלי; לא

היה לי מושג אם הוא חושב כשהוא שותק ולא מה הוא חושב אז

ראיתי שהוא שותק ולתקתי אתו. באופן חריז אבא התרעל מאד.

לא כל כך הצנתי למה אזל ההתרעלות שלו דקה ע"ז; היה

זה עוזל שלא הכרת קודם; תחשה שתוך עולם השתיקה של אבא,

חשבת".

עם הרב עדין אבן ישראל

לסיפור, או טוב יותר - לחיים. הסיפור מבטא חתיכה של חיים. הסיפור הגדול הוא איך אני שותל אותו בחיים ואיך זה צומח בתוך החיים.

לפעמים אני מתחיל את הלימוד שלי בכתיבה. לפעמים מתוך מפגש עם החיים שלי ושל אחרים. כשאני מפרסם אני מכוון לקורא בדרך הפוכה. כלומר, מבחינתו החוויה היא: תופס אותי סיפור, תופסת אותי חוויה, אני מתעמק בה והחסידות נותנת דרך ללכת בה. זו הכוונה בשם 'הולך בדרך מצוותיך'. אני צריך גם את ההליכה וגם את האישיות של מי שהולך שהיא לא קשורה רק למה שכתוב בספר.

היצירה של הספר היא תהליך פנימי, אישי מאוד ואיטי. זה ספר שעבדתי עליו בערך ארבע שנים.

הוא לא אחראי על המוצר הסופי. בכל ספר יש את הרקע של מה שאדם קיבל מרבותיו אבל כאן יש יותר מזה והרגשתי צורך לציין את זה."

מה יש כאן 'יותר'? איך נולד הספר הזה?

"הספר הזה נולד בשיחות שניהלתי עם הרב על המחשבה לכתוב ביאור על 'דרך מצוותיך' כמו שעשינו ב'ביאור תניא'. אבל כשהתחלתי לעבוד על זה הבנתי שאני רוצה הפעם לעשות משהו אחר. לא משום שמה שעשינו בעבר לא היה טוב, אבל רציתי לשנות, גם אני קצת השתנית".

להעז להיכנס

במה בדיוק, האם אתה יכול להצביע על השינויים?

"התבגרותי. פגשתי ולמדתי מאנשים ומשפיעים נוספים, בחב"ד וגם מחוץ לחב"ד. ביניהם גם אצל הרב אליעזר סאפרין, האדמו"ר מקומרנא.

זה לא הפך אותי לחסיד קומרנא אבל זה נתן לי עומק נוסף לעבודה שלי בחב"ד. אני עדיין עובד בדרך של חב"ד, בהתבוננות בתפילה, בהתקשרות לרבי. אבל זה נתן עומק נוסף לדרך ההלכתי בה, שזה לא רק משהו שלומדים אותו אלא משהו שעושים אותו."

הרב סאפרין מתעסק הרבה בכוונה של הבעש"ט בתפילה לייחוד האותיות (האדמו"ר מקומרנא חוקר ומפתח למעלה משלושים וחמש שנה את שיטת הבעש"ט בכוונות וייחודים בתפילה כדרך שרבים יכולים לצעוד בה. א. ט.)

"גם, אבל לא דווקא. התפילה החב"דית מלאה מוחין והשינוי המרכזי היה לעשות את הדברים בפועל. להיכנס ולהעז."

אבל גם בחב"ד עושים התבוננות, לא? ההתבוננות היא לא באותיות ובייחודן באינסוף אלא במושגים באלוקות, אז מה ההבדל?

"השאלה היא 'האם באמת עושים?'. זה שלומדים זה מצוין אבל כאן המפנה היה שהתחלתי לעשות. דרך ההיכרות שלי עם הרב סאפרין התחלתי לחוש את הדברים בצורה בלתי אמצעית. בתפילה, ובכלל, יש רגעים כאלה בספר.

למשל בסוף 'פרו ורבו' יש משהו של אותיות שיוצא מדברי הבעש"ט כפי שמלמד הרב סאפרין:

"יש משהו שברצוני להוסיף ואין לי עוד מילים לומר זאת. לכן, למרות ההיסוסים שהיו לי, אספר על חוויה אישית שעברתי זמן מה לאחר כתיבת פרק זה.

זה היה כשעמדתי בתפילה והרגשתי את ההרגשה המיוחדת שאני עומד לפני נוכחות אלוקית. בהרגשה הזו כבר לא היו לי רעיונות משלי לחשוב, אבל בזכרי את דבריו של הבעש"ט על אותיות התפילה נדמה היה לי כדבריו כאילו מילות התפילה הכתובות בסידור קמות לתחייה; עדיין לא ממש, רק כמצפות לקבל חיים ולצאת לדרך; מצפות שאומר אותן. באותה שעה לא העזתי לחשוב שום מחשבה אלא רק לעמוד ולהגיד את המילים באימה וביראה ובחשק גדול; את כל המילים בלי הבדל בין מילה למילה, בין שם קדוש למילת קישור; לכל מילה היה ערך לאין סוף וכולן היו נצרכות להשלמת התפילה; והן הלכו וגדלו, הלכו והאירו עד שהרחיקו כל כך שלא יכולתי לעקוב אחריהן יותר. ימים אחדים לאחר מכן חשבתי שוב על פרו ורבו. חשבתי על מילות התפילה ועל הנשמות המצפות למעלה, על אמירת המילים ועל הולדת הנשמות אל הגופים ועל ההסתכלות והאהבה שבהן אנו מלווים את הילדים שלנו עד שיפרדו מאתנו ויהיו לאנשים בעצמם."

(שם, עמ' 25-26)

יש בחב"ד כתיבה שיש בה הרבה תבניות. יש משהו בכתיבה שלך שצומח ונובט מתוך החיים. איך אתה עושה את זה? איך אתה עובר מ'לדבר עלי' ל'לדבר את'?

"אני חושב ככה. גם בצורה אינטלקטואלית וגם בצורה חווייתית. למשל 'השבת' והשביתה, יש שם משהו כזה שמתחיל בסיפור של ילד שאבא שלו שותק. מפעם לפעם האבא שותק;

הרב שטיינזלץ מהצד

בשאר הזמן מה עשית?

במשך שנים עבדתי עם הרב אבן ישראל, בעיקר על הוצאת התלמוד המבואר בעברית ושאר הספרים שהוצאנו, וערכתי את ספרי החסידות. הייתי מרכז המערכת במשך הרבה שנים, עד סיום פרויקט התלמוד לפני כמה שנים.

מה זה אומר מרכז המערכת?

מרכז את עבודת העורכים והמגייהם סביב עבודתו של הרב אבן ישראל. בהתחלה, בעיקר בסדר מועד, הרב עבד לגמרי לבד, מהתרגום, הפירוש, העיונים, ההקבלות למופעים נוספים בש"ס, המחקרים והוויות העולם שנדפסו בשולי הגיליון. הדברים המאחרים נעשו בשיתוף חוקרים מומחים בתחומם. חילקנו את העבודה והוספנו עוד עורכים שהכינו לרב את חומר הגלם לעבודתו. אפשר לראות בספרים שכלל שהם מאוחרים יותר בסדר המסכתות יש אריכות יתר ויש פירוט.

"באתה עשה לא העזתי לחדש שום מחשבה אלא רק לעמוד ולהעז את המילים באימה וביראה ובחשק גדול; את כל המילים בלי הבדל בין מילה למילה, בין שם קדוש למילת קישור; לכל מילה היה ערך לאין סוף וכולן היו נצרכות להשלמת התפילה; והן הלכו וגדלו, הלכו והאירו עד שהרחיקו כל כך שלא יכולתי לעקוב אחריהן יותר."

וימים אחדים לאחר מכן חשבתי שוב על פרו ורבו. חשבתי על אמירת התפילה ועל הנשמות המצפות למעלה, על אמירת המילים ועל הולדת הנשמות אל הגופים ועל ההסתכלות והאהבה שבהן אנו מלווים את הילדים שלנו עד שיפרדו מאתנו ויהיו לאנשים בעצמם."

כל כך הרבה שנים של עבודה לצד הרב עדיין, מה אתה יכול לומר לנו על קווים לדמותו?

"תראה [מאיר שותק קצת] הוא איש גדול. הוא איש גדול במובן של חושב בגדול, חושב רחוק, חושב על כלל ישראל והעולם. לא על הביטוי שלו אלא על איך הדברים מתקבלים. הוא אף פעם לא חושב על הביטוי העצמי, אלא למי הוא יכול למסור את הדברים ואיך הוא יכול למסור את הדברים. מה אנשים צריכים, מה אנשים יכולים לקבל ואיך הוא יכול לתת להם את זה."

איפה הספר הזה ביחס לספרי הרב עדיין?

"הספר הזה הוא באמת אחר, הוא יותר ספר שלי משלו. גם לא ספר אופייני לו. ניסיתי להסביר זאת על העטיפה מאחור. התייעצתי איתו בכל שלב ובכל סיפור שכתבתי אבל זה לא שלו,

ערטנו

תוכנית לימוד לסמיכה לרבנות ללא היתר הוראה

הצטרפו היום למהפכת הלימוד בעיון מבית "ארץ חמדה"

"מורנו"

**לימודי רבנות מהסוגיות, דרך העיון וההלכה,
ועד פוסקי דורנו. ללומד, לחברות ולקהילות**

בהנהגת הרב משה ארנרייך והרב יוסף כרמל

שלושה מסלולי לימוד:

- לימוד "לשמה"
- הסמכה לתואר "מורנו" - מבחנים פנימיים על הנלמד (אפשרות לגמול במסגרת "אופק חדש")
- הכנה למבחני הרבנות הראשית
- חוברות לימוד הכוללות מקורות מלאים, הכוונה עיונית והלכתית, סיכומים ושאלות לחזרה
- שיעורי וידאו / אודיו לליווי הסוגיה הנלמדת
- אפשרות ליצירת קבוצות לימוד ברחבי הארץ

ארץ חמדה, מכון גבוה ללימודי היהדות, ירושלים

להצטרפות ולפרטים נוספים: 02-5371485 | www.erezhemdah.org | info@erezhemdah.org

רח' ברוריה 2, ת.ד. 8178 ירושלים 91080 | ע.ר. 580120780

פרסומי ישראל

"אתן לך דוגמה. יש לי חבר ותיק,
 לא דתי, נתי לא את הספר זמנתו
 והוא חזר אלי אחרי כמה זמן -
 והוא לא היה חייב - והוא סיפר
 שקרא והתרגש מכל הסיפורים. כמה
 הוא הניע לחלק העיון של החב"ד?
 זכרתי מוט, אין לי ציפייה, אבל
 הוא יצר דרך לה קשר והסיפורים
 האלה דיברו אלי."

האדמו"ר הצמח צדק

"כשהייתי ילד קטן הייתי קרוב מאוד לאבי. הוא הרבה לשחק עמי, ללמד אותי וסתם כך לדבר אתי. מזמן לזמן שמתי לב לשתיקות של אבי; בתוך השיחה או המשחק הוא היה מפסיק ושוקע בשתיקה כמו חושב על משהו אחר ואחר כך חוזר לדבר עמי. לא הייתי ילד מיוחד; פשוט שמתי לב לכך ומתוך כך נתתי דעתי לזה - על מה אבא חושב? כשהייתי קטן היה ברור לי - אבא חושב עלי. אבל ככל שגדלתי ונפרדה בדעתי דמותו של אבי ממני, כבר לא הייתי משוכנע שתמיד אני נמצא במחשבתו. אהבתי את אבי והרגשתי את אהבתו היתרה אלי, לכן המחשבה שאולי איני נמצא אתו שם הטרידה אותי, הטרידה מאוד. אני זוכר את עצמי בוכה על אותן שתיקות, בעיקר מתוך רחמים על אבי שנמצא שם לבדו. גם אני רציתי מאוד להיות יחד עמו.

יום אחד, היה זה בערב שבת לפנות ערב, כשאבא שתק התיישבתי ושתקתי עמו. הייתי רק ילד קטן שרצה להיות עם אבא שלו; לא היה לי מושג אם הוא חושב כשהוא שותק ועל מה הוא חושב אבל ראיתי שהוא שותק ושתקתי אותו. באופן חריג אבא התרגש מאוד. לא כל כך הבנתי למה אבל ההתרגשות שלו דבקה גם בי; היה זה עונג שלא הכרתי קודם; תחושה מתוך עולם השתיקה של אבא, חשבתי."

הסיפור ממשיך לפתח את זה כשהילד גדל והשתיקה הלכה והעמיקה. הרעיון שהשבת היא שתיקה של הקדוש ברוך הוא. שתיקה משמעותית, שתיקה מהעולם. השתיקה היא לא 'אין', היא 'עולם אחר'."

אתה זוכר מחשבות כאלה מילדות?

"אני זוכר למשל מחשבה על זה שאני חושב. זה מופיע בספר בהקשר של אור מקיף ואור פנימי. המחשבה על זה שאני חושב היא אור מקיף למחשבה הספציפית שנחשבה. אבל הרבה סיפורים הם מומצאים מהתקופה האחרונה, כדרכם של סיפורים."

סיפורים עדינים וחשובים מאוד. עם זה צריך להתחיל את הלימוד?

יש אנשים שככה מתחילים. אני לא מתכוון לומר יש אנשים רחוקים שככה צריך לקרב אותם, אני ממש לא בכיוון הזה, אלא שגם ביחס לעצמי, יש קטעים ויש רגעים שנגעו בי באופן שדברים אחרים לא נגעו בגלל שזה התחיל מתוך הגיון הלב, מתוך חוויה וזיכרונות שמדברים אליך.

אתן לך דוגמה. יש לי חבר ותיק, לא דתי, נתתי לו את הספר במתנה והוא חזר אלי אחרי כמה זמן - והוא לא היה חייב - והוא סיפר שקרא והתרגש מכל הסיפורים. כמה הוא הגיע לחלק העיוני של החב"ד? בוודאי מעט, אין לי ציפייה. אבל הוא יצר דרך זה קשר והסיפורים האלה דיברו אלי.

השלב הראשון - כמו שתיארת - היה לא לכתוב פירוש אלא לכתוב את הדברים מחדש. לכתוב אותם בצורה אחרת. אני לא השתמשתי בכל הרעיונות וכל המהלכים של הצמח צדק, בחרתי אחד או שניים ובהם התרכזתי."

איך עושים את זה בבית?

אני רוצה לשאול אותך כמה דברים. שאלה ראשונה היא: איך עושים את זה בבית? אתה בעצם מפתח שיטת לימוד מאוד מיוחדת בחסידות. אם אני חורג לרגע מהספר, יש תזווה מאוד יסודית אצלך כלומד או כמחבר. זה לא שפותחים ספר ומתחילים ללמוד אלא מקשיבים הרבה לכל הסיפורים והמחשבות שנוכחות. התהליך הוא ארוך מאוד. איך עושים את זה בבית? איך מנביטים מחשבות כאלה בבית וכיצד הן קשורות לחסידות? זה דורש הרבה עמל, לא במובן החיצוני.

"הסיפורים נוצרו מתוך ההתעמקות במאמר, אבל ברגע שסיפור נוצר יש לו חיים משלו.

נגיד הסיפור הזה על לעוף לחלל - הרצון להגיע למשהו שאין ממנו חזרה - זה בא מהמחשבה על מושג 'קדוש'. מה זה 'קדוש' והנבדל'. המעבר הזה שאם אני מגיע אליו גם אני נבדל וגם אני מעבר ולא יכול לחזור. אם הולכים עד הסוף עם הרעיון של הקדוש זה ללכת למקום שאני לא חוזר ממנו. זו הייתה המחשבה הראשונה. ככה נוצר הסיפור.

הרצון שלי הוא שהקורא יתחיל מהסיפור. הקורא לא יתחיל מהמאמר. הסיפור בא לענות לו ולהמשיך את המחשבות והחוויות שלו או דברים שקרובים אליו."

יבואו אנשים ויגידו - מה הקשר לסיפורים שלך? אנחנו רצינו לדעת למה התכוונו הצדיקים בעצמם, לא סיפורים אישיים שלך. "שאלה טובה. האמת הזו היא אמת שלי, לכן זה לא 'לא אמת'. מבחינתי זו האמת. השאלה היא איך זה מתחבר ללב של אנשים אחרים? אף אחד לא יכול לתת את התשובה. מה מדבר אל הקורא?

קהל היעד - שנבה אחרת ננפש

"המחשבה שלי הייתה שאני רוצה להגיע לאנשים אחרים ולמקומות אחרים. סתם ככה, מי שמגיע לפירוש לדרך מצוותיך זה משהו מאוד ספציפי, שכבר מכיר את הספר ומחפש ביאור. אני רציתי פירוש אחר, לא כזה שאנשים מגיעים אליו אלא כזה שמגיע אליהם. אנשים שנמצאים במקומות רוחניים אחרים, דתיים אחרים או לא דתיים בכלל. איך להגיע אליהם? יש ניסוחים קבועים של אדמו"רים וחסידים לימה זה חסידות? ומה המטרה שלה. אלו ניסוחים מצוינים, אבל אני רציתי להגיע לאנשים אחרים וגם לשכבות אחרות בנפש שלנו. אם אני רוצה לקחת את המחשבה הזו הלאה. להפנים אותה, לפתח מעשים אחרים שיוצאים מזה - צריך לנסח את הדברים בצורה אחרת. לעזור שכבות אחרות ויכולות אחרות בנפש.

זה מתחיל מזה שמגיעים לאנשים אחרים, שאני מכיר ונפגש איתם וחסידות לא מעניינת אותם. אנשים שעובדים אתי, חברים שלי ובני משפחה, גם מהעולם הלא דתי. אני רוצה להגיע אל האנשים האלה, לגעת בהם במקום שלהם.

יש בספר הרבה ניסוחים חב"דיים. חלק הארי, החלק העיוני של הספר הוא חב"ד והושקעה בו עבודה עצומה. אבל אני רוצה לגעת באנשים בחוויות שהם מכירים. לכן בחרתי לעשות את זה על ידי סיפורים.

אמר לי - "אני מאוד התלבטתי אם לעשות את זה. זה מאוד לא מדבר אלי. אני לא מבין למה. בסוף שכנעו אותי המשפחה בכל זאת לעשות אז עשיתי, אבל אני לא שלם עם זה". תחילה הודעו עתי מעצם השאלה, אבל האמנתי לו שזה אמיתי, וכך השאלה שלו נכנסה אלי ללב חזק מאוד, ובעצם התכוונתי אליו כששאלתי באותו פרק: למה אנחנו עושים את זה?

השאלה הזו לא יכולה לקבל מענה של 'מצוות אנשים מלומדה' אלא היא צריכה הצדקה עמוקה. יש כאן שאלה אמיתית. יש כאן אדם

חושב, שאני מכיר אותו טוב. זה לא סתם".

בחרת מצוות שהן בעיקר רגילות ולא מצוות נדירות.

"זאת הייתה הכוונה שלי, אבל בספר 'דרך מצוותיך' אין הרבה מצוות כאלה. מיציתי את כל מה שהיה קיים. התחלתי עם מצוות חנוכה, לכן היא פחות 'סיפורית' מאחרים. היא הראשונה שעבדתי עליה למרות שהיא האחרונה בספר. אחרי כן הייתה מצוות אכילת מצה וכן הלאה. כתבתי על המצוות בסדר שזימננו אותן חיי באותה תקופה, אבל בסופו של דבר ערכתי אותן בסדר הגיוני מסוים של חיי האדם, יומו ושנתו".

משפט לסיכום?

אומרים שדברים היוצאים מהלב נכנסים אל הלב. כתבתי את הדברים מתוך סיפור אמיתי שיוצא מהלב, והיה זה שכרי אם מתוך כך ייכנסו דברי החסידות האלה אל לבם וסיפורם של הקוראים אותם. ■

"האמת הלו היא אמת שלי, לכן זה לא יבא אמת."

מחיתני לו האמת השאלה היא איך זה מתחבר ללב של

אנשים אחרים? איך אדם לא יבא לתת את התשובה. מה מדבר את

הקורא? איפה האמת שלו? איך לא יבא יותר מלבון לשם. איננו

לא יודעים מה הסיפור האמיתי שמאחורי הכתבה של האבא"ר ריפ

ואי יודעים מה הסיפור של הקורא. מה שאני מנסה להביא

זה את האמת שאני עזרתי לצורה הכי נוקבת שאני מנסה על

הסקיפ האלה".

איפה האמת שלו? אני לא יכול יותר מלכוון לשם. אנחנו לא יודעים מה הסיפור האמיתי שמאחורי הכתיבה של האדמו"רים ולא יודעים מה הסיפור של הקורא. מה שאני מסוגל להביא זה את האמת שאני עברתי בצורה הכי נוקבת שאני מסוגל עם הטקסטים האלה".

זו מהפכה בצורת הלימוד?

"אני לא חושב לעשות מהפכה. אני לא איש מהפכה. ניסיתי להיות נאמן לדבריו של הצמח צדק. אבל אנחנו אנשים אחרים וחיים בזמן אחר. הנקודה החשובה שלי - ואת זה למדתי מהרב עדין - לא רק מה כתוב בספר, אלא איך זה מגיע אל הקורא. מבחינה היסטורית מה חשב הצמח צדק - אין לי מושג".

אתה בודק את זה? קראת מחקרים היסטוריים וכדומה?

"לא. אני חושב שזה גם לא היה חשוב לצמח צדק ולאדמו"רים בכלל. הם רצו להגיע לחסידים. אם אני רוצה להגיע אל עצמי ואל הרבה אנשים אחרים שאני מכיר, הפתרון הוא כמו שכותב אדמו"ר הזקן בהקדמה לתניא "ביודעי ומכירי קאמינא" - אני מדבר על יודעי ומכירי. אני לומד, מלמד, לומד עם אנשים, אני חושב 'מה היה קשה לו? מה הקורא מחפשי?'

אתה חושב על בנאדם ספציפי?

"כן. כשאני מכין שיעור אני חושב על תלמידים מסוימים באופן אישי. וגם בכתיבה, אני יכול להגיד לך דוגמה בפרק על ברית מילה. כמה זמן לפני כן הוזמנתי לברית, לא באולם אלא בבית פרטי. האבא

הגיע הזמן לאכול בשמחה

הספר "טעמו וראו - על אוכל אכילה ומה שמעבר" מזמין אותך לחוויה מיוחדת, לצלול לעומק משמעות האכילה, להתחבר לנשמה, לעונג, לבריאות, ולמשמעות היהודית שבאכילה

מבצע מיוחד
 לספר 50 ₪
 לשיחה 15 ₪
 לאור הביקוש המבצע עד חודש אדר 16/2/18

להזמנות: 054-4324426

שרה אברמוביץ

מכונת נשים בכלים יהודיים, מומחית לבניית יחסים טובים עם עצמך

תניא

המדריך שלך לצמיחה רוחנית והתפתחות אישית

שיעור עיוני בספר היסוד של חסידות חב"ד
 שעה של הגות יהודית, מיסטיקה וכלים מעשיים לחיים עם משמעות ושמחה.

♦♦♦

מדי יום ראשון | 20:00 | בית חב"ד מרכז רננים, מכבים
 מוסר השיעור: הרב יצחק גוימן

לפרטים והרשמה לקבלת ההודעות על השיעור:
 הרב גוימן - 054.977.0548 (אפשר לשלוח גם מסרון)

כל הלב לכל אחד
 מכבים רעות

חמש מאות סיומים

ולאט לאט יגיעו לבית הכנסת עוד מאות ואלפי חיילים שרוצים ללמוד תורה ולקבל כוחות לכל השבוע.

“כולל שבת בצהריים” של מאות ואלפי חיילים. אנחנו רוצים למסור את הנפש כדי להוסיף לימוד תורה ולהעצים את הטהרה במחנה הצבאי.

ובעזרת השם בראש חודש אדר – ל' שבט, במלון שערי ירושלים, זכינו לארגן יום שכולו תורה למתגייסים ולחיילים, ושם נחגוג 185 סיומי מסכתות!!! של חיילים ומתגייסים בסעודת מצווה בשרית ובשמחה וריקודים עם חיליק פרנק.

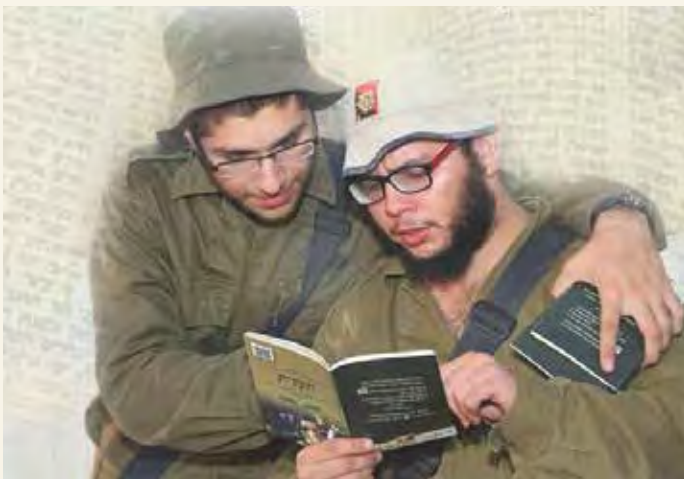
זאת הפעם הראשונה שעברנו בישיבות ובמכינות לפני הגיוס וחילקנו את הגמרות כיס המיוחדות שהוצאנו, והמתגייסים עושים סיום מסכת ברוב עם לפני הגיוס וכמתנה לגיוס יקבלו את המסכת הבאה.

סרגל מאמצים

עד היום זכינו לחגוג כבר כ-315 סיומי מסכתות בכ-70 בסיסים ומוצבים שונים בארץ, ובזכות המתגייסים אנחנו קופצים בעזרת השם ל-500 סיומי מסכתות.

חשוב לדעת שרוב הסיומים של החיילים הם סיומים משותפים – כל חייל לוקח על עצמו דף אחד או שניים של גמרא ועושים כמו רשימת שמירה, ויש חייל אחראי שדואג להזיז את שאר החיילים שקיבלו על עצמם, וככה יש כל כחודשיים סיום מסכת מחלקתי או פלוגתי. ויש גם חיילים שמחלקים את דפי המסכתות עם חיילים וחברים שלהם מהבית וכשהם יוצאים שבת הביתה, הם חוגגים ביחד כל כחודשיים סיום מסכת – זה פשוט נפלא!

אלפי חיילים שומרים על כושר רוחני גבוה!

יש סרגל מאמצים רוחני שהולך ומתחזק ותופס תאוצה משמעותית מאוד בשנה האחרונה.

“איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק”.

לכל מי שיש רעיון איך אפשר עוד להוסיף ולחזק את לימוד התורה תוך כדי השירות הצבאי ואת ההתחזקות בטהרה במחנה הצבאי, אשמח ממש שיכתוב לי הודעה או יתקשר אלי: 054-2127666.

ובעזרת השם מתוך כל אתגרי השעה וכל הסיכוכים שאנחנו מתמודדים איתם, המפורסמים בתקשורת בכל עת, ואנחנו כולנו מוסרים את הנפש כדי שיהיה ברור שהצבא של ישראל קדושים – קדוש, רק נגדיל תורה ונאדיר ונחזק ונעודד את אלפי בנינו ותלמידינו להפיץ תורה וטהרה בעזרת דקדושה ובשמחה אמיתית של מצווה השקולה כנגד כל המצוות כולן: “והורשתם אותה וישבתם בה”!

ברוך הוא וברוך שמו שנותן לנו כוחות וחסדו גובר עלינו מיום ליום. זכינו בחמש השנים האחרונות להסתובב בעשרות מכינות, ישיבות הסדר וישיבות גבוהות, זכינו להיפגש עם עשרות מנהלים ומאות רבנים ברחבי הארץ, וכולם, כאיש אחד בלב אחד מחזקים את תלמידיהם להוסיף בלימוד תורה תוך כדי השירות הצבאי.

כולם שמחים בתורה, כולם אוהבים את השם יתברך ורוצים שיהיה שמו מתאהב על ידם. מהפכה של תורה וטהרה בתוך המחנה הצבאי, תוך כדי שירות צבאי קשה, מאתגר ומלא ניסיונות – אחוזים בעץ החיים וקשורים לרבנים ולבתי המדרש בלב ונפש!

מוסרים נפש

ברוך השם, הרבנות הצבאית זמינה 24/6 לכל חייל בקו פתוח: 052-9414-414 – מאות חיילים מספרים לי על מסירות הנפש של הרבנים הצבאיים בשטח ובבסיסים, ועל הדאגה לפרטי פרטים של קלה כבחמורה בהלכה: שבת, כשרות, תפילות, חגים.

את האמת צריך וחובה לכתוב. הבעיה היא שרק את החוסר והרע מפרסמים. אבל את הטוב והטהרה שמתגלים בכל יום ויום בכל רחבי ארצנו הקדושה אף אחד לא מפיץ ומפרסם. יש לנו רבנות צבאית חזקה! מאות רבנים צבאיים בקבע ובמילואים משקיעים ומוסרים את הנפש ימים ולילות כדי לתקן כל קלקול ולדאוג שכל השירות הצבאי יהיה למהדרין מן המהדרין, ושחיילים ירגישו את חמימות בית המדרש גם תוך כדי פעילות מבצעית שוחקת.

מעל ל-60,000 חיילים דתיים ומסורתיים בסדיר, חשובה להם ההלכה! זה מספר דמוני, אבל זאת האמת! ובכוחות משותפים של הרבנות הצבאית הראשית, עם עוד מאות רבנים מהישיבות ומהמכינות שגם כן מוסרים את נפשם כדי לשמור על קשר עם התלמידים שלהם תוך כדי השירות הצבאי, מצליחים לגרום לדברים נפלאים.

שלושים ושבע אחוז מריד

הוצאנו לאור מהדורת כיס מיוחדת של גמרות עם פירוש “ושננתם”, וכבר כ-4000 חיילים לומדים מתוך הגמרות האלו.

כמעט בכל שבוע חוגגים בבסיסים ובשטח סיום מסכת. שמחת התורה, הריקודים, הפינוקים – החטיפים, השתייה והעוגות, מרימים את המוטיבציה של כל הפלוגה. אלפי חיילים משקיעים מכיסם הפרטי כדי לעזור את הלבבות ולטהר אותם תוך כדי עונגי שבת, מלווה מלכה, פריסת ראש חודש, פריסת ימים טובים: פריסת ט"ו בשבט, פריסת שמחה יום א', פריסת ימי פטירה וימי הולדת של צדיקים.

יש לכל חייל שמתגייס שעת ת"ש – ובזמן הזה, שכולם מתקלחים ומתקשרים להורים ולחברים, מוצאים מאות חיילים זמן לפתוח שולחן מפנק ומשמח ולספר 5 דקות לפני השינה – סיפורי צדיקים, משהו מפרשת השבוע, משהו על החג הקרב ובא, משהו מפרקי אבות – בצבא הולכים לישון מתוך דברי תורה עם מתיקות כפולה של פסק זמן, רבע לשבע ועוגיות שוקולד צ'יפס עם 37% שוקולד – כן, הפרווה, שהוא מהדרין 😊 ועם שתיה ממותקת ושיא השיאים: מתיקות ועריבות התורה הכוללת את כל הטובות שבעולם.

ובשבבות בבוקר, זה כבר הפך לדבר קבוע: קידושא רבא(ק) – קידוש מלא כל טוב שמשתתפים בו עשרות חיילים מהפלוגה, ומקבלים מכח הקידוש ודברי התורה רבאק ומוטיבציה לכל השבוע.

כולל שבת בצהריים

יש לי חלום שהתחלתי לעבוד עליו:

אני רוצה שבכל בית כנסת צבאי יהיה מקרר וארון גדול של חטיפים, שכל השבוע המקרר והארון יהיו נעולים כשהמפתחות בידי של האחראי, ובשבת קודש כל החיילים בבסיסים ובמוצבים יתכנסו לבתי הכנסת מיד אחרי סעודת שבת בצהריים וילמדו תורה ביחד שעה, שעתיים, שלוש, כל אחד כפי כוחו, עם חברותא או לבד, העיקר שמתכנסים לסדר שבת בצהריים, ואותו אחראי עם המפתחות יוציא לכל הלומדים שתיה קרה ומפנקת וחטיפים מכל הסוגים,

ההרשמה
מסתיימת
בקרוב!

אחרי לעתודה!

עתודה
אקדמית
עילית

העתודה האקדמית לב פותחת את שעריה לצעירים הרוצים להצטרף לקבוצה איכותית הנבחרת בקפידה, ללימודי בית מדרש בראשות הרב יוסף צבי רימון בשילוב לימודי תואר ראשון במקצועות ההנדסה ברמה האקדמית הגבוהה ביותר!

מהרו להירשם!

- הרשמה לפסיכומטרי מועד אפריל 2018 (ההרשמה לפסיכומטרי אפריל מסתיימת ביום שני הקרוב!)
- הרשמה למסלול העתודה - באתר מתגייסים (ההרשמה מסתיימת ב-28.2)
- קבלת אישור מועמדות
- מיון ראשוני והרשמה למרכז האקדמי לב

מבחר תוכניות לימוד:

בסיום הלימודים תשרתו כקצינים תורניים, לוחמים טכנולוגיים וערכיים המובילים את היחידות המובחרות ביותר בצה"ל.

רח' הועד הלאומי 21, גבעת מרדכי, ירושלים
www.jct.ac.il | 1-700-50-32-32

צניעות שהייתה בה

אסתר פיקרסקי

לרגל כ"ב שבט, יום הסתלקותה של הרבנית חיה מושקא שניאורסון

כשמזכירים את שמה. אישה שבחרה למסור את בעלה, הרבי, לרשות הרבים, לחסידיו ולכל העולם, כשמבחירתה תישאר היא ברשות היחיד, לא תתפרסם ולא תתבלט.

רחוק מעיני הציבור ניהלה הרבנית חיים מלאים, עם ידידות וחברות לרוב, ששמרו על פרטיותה בכבוד ובנאמנות.

האירוח שלה היה ברמה מאוד גבוהה. השיח תמיד התאים לאורח, מילד קטן ששאל בלא יודעין את השאלה הכואבת מכל "איפה הילדים שלך?", לו השיבה הרבנית שילדיה הם החסידים, והם נמצאים ב-770; ועד לאורח חשוב איתו הייתה יכולה לשוחח על פילוסופיה חסידית. היא ידעה להתעניין בפרטי הפרטים של הכנות לחתונה כשנפגשה עם כלה, ולשוחח עם אם צעירה על ההתמודדות עם תינוק חדש. הידע שלה בכל תחום היה עצום.

רק אחרי הסתלקותה נתגלה רוחב עשייתה ומעורבותה בכל תחומי החיים היהודיים. "אין אסתר מגדת". היא העדיפה לברוח מהפרסום ומהכבוד מצד אחד, ומצד שני הייתה עזר כנגדו של הרבי, כפי שהרבי בעצמו אמר: "גם היא יכולה לברוך", כוחה גדול מאוד.

כבוד שאינו תופס מקום

ישנן שתי תכונות חיוביות דומות: צניעות וענווה.

ענווה מיוחסת לגברים, כמו למשל "והאיש משה עניו מאוד מכל האדם", וצניעות מיוחסת לנשים. לא רק הצניעות בלבד, אלא בעיקר הצניעות הנפשית, נחבא אל הכלים.

עניו אינו מתגאה במעלותיו, לא מפני שאינו מכיר בהן, אלא מפני שהוא אינו מייחס אותן לעצמו, הוא יודע שהן ניתנו לו במתנה מאת הקדוש ברוך הוא, ולכן עליו להשתמש בהן בהתאם. הוא תמיד חושב, שיתכן שמישהו אחר היה מנצל מתנות אלה בצורה מוצלחת יותר ממני, ואם כן במה יתגאה? ולכן הוא עניו - הוא דואג לכך שלא יתגאה במעלותיו.

הצנוע אינו מתעסק במעלותיו בכלל, אף לא בלהתעלם או בלהילחם בהן. הוא עסוק במשימת חייו, בשליחותו. הוא אינו דן האם יש לו מעלות או חסרונות, כל כוחותיו מושקעים במטרה שלפניו, דעתו לא מוסחת.

אצילות באה ממידת הצניעות, ובתוכה יש כבוד טבעי שאינו תופס מקום בעולמו של האציל. גברים יכולים להיות ענווים, לא להתגאות במעלותיהם. אך לשכוח מעצמם לגמרי - זהו דבר קשה מאוד עבורם. נשים לעומת זאת, מסוגלות לצניעות מושלמת.

גדולתה האמיתית

בימים של "שיתוף", "לייק", מדיה חברתית והמוני "חברים" שאיננו מכירים, בזמן בו הצורך לפרסם הפך אותנו למכורים אל החוץ והזנחת הפנים, בתקופה בה "לא פרסמת - לא עשית", באה שבת מברכים אדר, ומזכירה לנו שתי נשים, שהכירו בשליחותן ובמעלתן, והצליחו להציל את עם ישראל, מתוך הצנע לכת, מתוך הבנה בעומק של "כל כבודה בת מלך פנימה" בתוך תוכה.

במהלך השבעה על הרבנית, אמר אחד מהמבקרים הרבים שבאו לנחם את הרבי, שהרבנית הייתה "אישה גדולה". ענה לו הרבי: "את גדולתה האמיתית מכיר רק הקדוש ברוך הוא".

זה ה-Like הכי גדול שאפשר לקבל.

שבת מברכים אדר! עבורי שבת זו מיוחדת מאוד, מין גשר בין שתי דמויות מדהימות, שונות ודומות מאוד; נשים המשמשות סמל ומופת לנשים חזקות במובן הכי חיובי ויהודי שיש.

בסוף חודש שבט מצוין יום הסתלקותה של הרבנית חיה מושקא, אשת הרבי מלובביץ' ובתו של האדמו"ר הקודם. ובחודש אדר אנו חיות כל החודש עם דמותה של אסתר המלכה. שבת מברכים מקשרת בין שתי הנסיכות, בנות מלך, אחת מהעבר הרחוק ואחת מהווה.

הבעל שם טוב מלמד אותנו פירוש חסידי למאמר חז"ל "כל הקורא את המגילה למפרע לא יצא" - כל האומר שמה שכתוב במגילה קרה בעבר, למפרע, ולא אקטואלי להיום, לא יצא ידי חובת קריאת המגילה. ובכן אין דמות יותר אקטואלית לימינו מאשר אסתר המלכה, עליה מספרת הגמרא "בשכר צניעות שהייתה בה ברחל, זכתה ויצא ממנה שאול. ובשכר צניעות שהייתה בו בשאול, זכה ויצאת ממנו אסתר". על איזה סוג של צניעות מדברת הגמרא? בזכות איזו צניעות זוכים למלכות?

מבלי להיכנס לכל הפרטים, אפשר למצוא את המשותף בין רחל, שאול ואסתר במילים מהמגילה: "אין אסתר מגדתה ואת עמה". צניעות של שתיקה. שתיקה בזמן הנכון, ודיבור בזמן הנכון. שתיקה של חזק ושל ביטחון.

לאדם אציל יש הילה של ריחוק ומסתורין, הגורמים לסביבה לכבד אותו. האדם האציל איננו משתף את כולם במחשבותיו, רגשותיו וכן לא בדיבורו. "אין אסתר מגדת" - מצד אחד, ומצד שני: "ותאמר אסתר להשיב אל מרדכי... ויעבור מרדכי ויעש ככל אשר צוותה עליו אסתר", כשהם מדברים - שומעים בקולם.

מפורסמת אנונימית

הרבנית חיה מושקא נולדה במלכות, כבת, נכדה ונינה לבית רבי, משפחת שניאורסון. אצילות זרמה בדמה והיא הייתה אישה חכמה וחזקה.

את הסיפור הבא שמעתי מהרבנית בעצמה, כשזכיתי להתארך אצלה פעם במסגרת ביקור משפחתי. אבי ע"ה ציין באוזניה שבכל מקום אליו הוא מגיע, שמעו של הרבי כבר הגיע. במענה לכך סיפרה הרבנית, שבזמן לימודיה באחת מהאוניברסיטאות באירופה, קרה שבאחת ההרצאות היא שאלה את הפרופסור שאלה. "כנראה זאת הייתה שאלה טובה, כי הפרופסור ביקש שאזדהה. דבר שלא היה מקובל אז", כך היא סיפרה. כשענתה ששמה שניאורסון, שאל המרצה אם היא שייכת למשפחת ולרב שניאורסון המפורסם. כך היא אמרה לנו באיפוק "תמיד היינו מפורסמים".

דווקא משום כך מפליאה העובדה שהיא ניהלה את חייה רחוק מאוד הזרורים. חסידים, נשים וילדים שגרו בשכונת קראון הייטס כל השנים, יעידו שהם כמעט לא ראו אותה. כילדה שכן זכתה לראות את הרבנית, אוכל לומר שגם מי שעמד לידה ברכבת התחתית או בתור בחנות, לא ידע שזאת אשתו של הרבי. בימינו קשה לדמיין תופעה כזאת. זאת הייתה גדולתה, להכיר במעלתה ולהיות נחבאת אל הכלים.

"איפה הילדים שלך?"

צניעותה של הרבנית חיה מושקא, היא הדבר הראשון שאומרים

כ"ה שבט, יום הירצחו של מפקד הלח"י

אברהם 'יאיר' שטרן הי"ד

ערב מיוחד

מוצאי שבת, כ"ה שבט, 10/2
היכל שלמה המלך ג'ורג' 58 ירושלים
התכנסות בשעה 20:00 | תחילת האירוע בשעה 20:30

הכניסה
חופשית

להיות "בן של" איש מחתרת סיוון רהב מאיר

בשיחות אישיות עם בניהם של לוחמי מחתרות

רמי לוי
איש עסקים

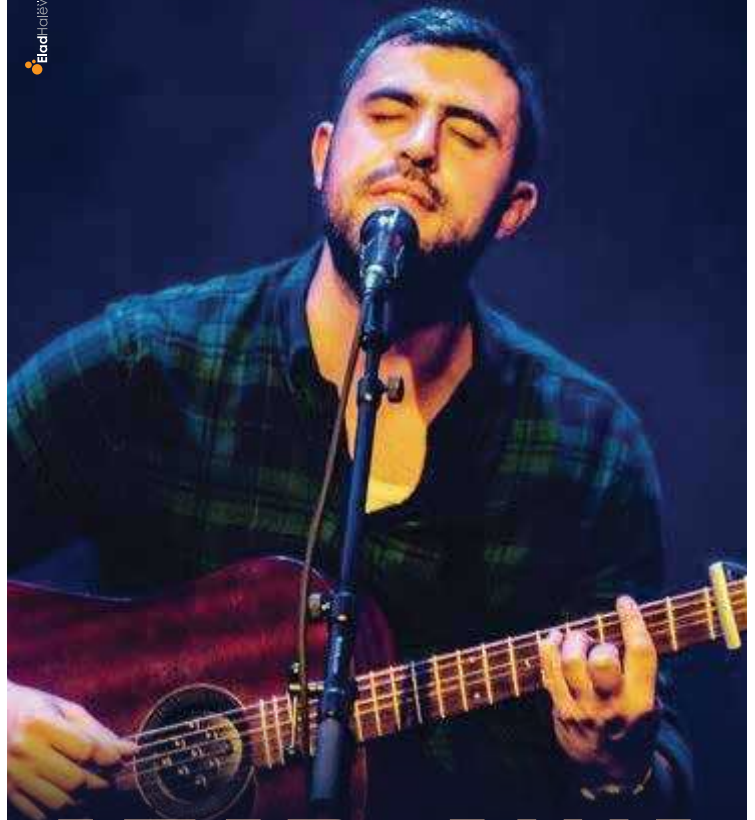

הרב עמי פייקובסקי
שליח חב"ד

יאיר שטרן
בנו של "יאיר"

שירי מחתרות וחסידות
אמן הג'אז הבינלאומי
דניאל זמיר

ישי ריבן

הופעות קרובות

לראשונה לאור הביקוש הרב!

מופע טריו (נפרדת) ישיבה <<

10.2 מוצ"ש

מוצ"ש
הקרוב

אודיטוריום שלווה - ירושלים

אורח: בניי לנדא

*6565

17.2 מוצ"ש

גולה פתח-תקווה

אורח: אהרן רזאל

*6565

על כנפי רוח - סיכום מסע

במהלך אחד עשר הטורים עברנו מסע בארבע תחנות, ופגשנו את עבודת ה' שלנו בהיבטים רבים ומגוונים. בכל תחנה בחרנו לנו תחום בעבודת ה' והתכווננו בו. הכלים השונים שלמדנו מאפשרים לנו לבחור בכל הקשר את הדרך שבה אנחנו רוצים להתבונן בו ולרומם אותו. אך מעבר לגיוון ולמרחב הפעילות שלנו, ארבע התחנות הללו משלימות זו את זו, ויכולות להוות מסע ארוך ויסודי בתחום אחד. לקראת הפרידה מהטור בחרנו לאסוף הפעם את כל ארבע התחנות, להיזכר בהן, ולהיעזר בכל אחת מהן בדרכה לרומם פלח מסוים בעבודת ה' שלנו, וכך לראות איך הן משלימות זו את זו. הפלח שבחרנו לנו הוא השבת, שתופסת נתח נכבד מהחיים שלנו - שביעית מן הזמן, ומהווה מוקד משמעותי בחיי עבודת ה' הפרטיים, המשפחתיים, הקהילתיים והלאומיים שלנו.

המצוי - הכלת התשוקות

הטוב שנסתר בהן. אם ה' נתן לנו תאוה - כנראה שיש בה אוצר יקר מאוד. בכל תאוות כבוד יש גרעין של טהרה אלוהית עליונה: "כל אחד ואחד חייב לומר, בשבילי נברא העולם"; גם בתאוות עריות יש גרעין של עומק - "לא נברא העולם אלא בשביל פריה ורבייה". בתוך התשוקות שלנו טמונים אוצרות מופלאים, וההכלה של הגבולות מאפשרת לנו למצוא בהם מתנות יקרות אפילו יותר מאשר המתנות הגלויות. זוהי הכלת האוצרות.

מהן התשוקות שאנחנו מגיעים איתן אל השבת?

מתנות: אילו תשוקות טובות יש לי ביחס למצוות השבת? פשוט לי לשמור שבת? קל לי להתגעגע אל השבת ולהתרגש לקראתה? מהם החלקים או הרגעים בשבת שקל לי לקיים אותם, לשמוח בהם? הדלקת נרות? קבלת שבת?

גבולות: אילו תשוקות מקשות עלי את קיום מצוות השבת?

האם יש לי קושי להרגיש קרבה לה' בשבת? אולי קשה לי ללמוד תורה או להתפלל בשבת? קשה לי לרומם את סעודות השבת שלי?

בהכלת הגבולות אנחנו מוכנים למסור לה' את השרביט, להודות על הקושי ולקבל את רצונו שנשמור את השבת מתוך הקשיים שהוא נתן לנו.

אוצרות: איזו נקודת אור נוכל למצוא בתוך הגבולות שלנו?

למשל: "כואב לי שאני מתקשה להתרכז בזמן של קריאת התורה, אבל מסתתר כאן גם אוצר גדול - הקושי דוחף אותי למצוא את הקשר האישי שלי עם פרשת השבוע".

"כואב לי שבזמן ההכנות לשבת אני נוטה לכעוס, והאווירה סביבי אינה נעימה, אבל אני רואה שבפנימיות הכעס הזה מסתתר הרצון העמוק שלי לחוות עונג שבת ולהרגיש שלמות אמיתית".

התשוקה מבטאת את המנגנון האוטומטי של המשיכה וההשתוקקות שלנו. אותו חלק בנו שפועל בעוצמה ואינו מבחין בין טוב לרע. בתשוקות יש עיוורון והן מניעות אותנו ללא הרף לכיוונים שונים. התשוקות דומות להמון חלונות שפתוחים בתוך האישיות כל הזמן, והצעד הראשון של העיסוק שלנו בהן הוא ההכלה. כאשר אנחנו באים להכיל את התשוקות עלינו קודם כל לזהות שיש מנגנונים כאלה בתוכנו. אלו מנגנונים לא בחייריים, ולכן אנחנו צריכים לקבל אותם - להיות כלי אליהם מתוך נכונות.

אנחנו מתחילים מהכלת התשוקות הטובות שלנו. לכאורה נראה שיהיה לנו קל להכיל אותן, אך מסתבר שאנחנו מפחדים גם מתשוקות טובות, מכיוון שהן אינן בחייריות. אנחנו מרגישים שאין לנו בעלות על התכונות הללו, מכיוון שמעולם לא בחרנו בהן, ולכן אם נכיר בהן, אולי ניפול לגאווה שקרית. אך הכלת התחושות אינה הכרזת בעלות, אלא הכרה במתנות שה' נתן לנו, קבלה ופתיחות אל ההשתוקקות לטוב שהוא שם בתוכנו. זוהי הכלת המתנות.

השלב הבא הוא הכלת התשוקות הרעות שלנו. באופן טבעי אנחנו נמנעים מלקבל אותן, וכך אנחנו יוצרים בתוכנו סכסוך עמוק, מכיוון שהתשוקות האלו קיימות בין אם נכיל אותן ובין אם נתכחש אליהן. הקדוש ברוך הוא, באהבתו הגדולה, נתן לנו מבחנים: תשוקות לממון, לכבוד, לאכילה, לעריות. מעולם לא בחרנו בתאוות האלו, הן ניתנו לנו במתנה. אבל איך אנחנו יכולים להכיל אותן, אם הן מזיקות ומרחיקות אותנו מה' ? ההכלה נעוצה בהבנה שאם ה' נתן לנו - הוא כנראה רוצה שנעבוד אותו איתן. הבחירות שלנו נתונות בידינו, ואנחנו אחראיים עליהן, אך את החלק שלא תלוי בנו אנחנו מקבלים, מוסרים לה' את השרביט ונותנים לו לנהל את החיים שלנו. הקדוש ברוך הוא רצה את זה ככה, ואנחנו מוכנים לקבל את זה, לעבוד את ה' מתוך התנאים שהוא יצר לנו. זוהי הכלת הגבולות.

החלק השלישי של הכלת התשוקות יורד לעומקם של הגבולות. אחרי שהכרנו בכך שה' הוא שנתן לנו את התשוקות הרעות, והסכמנו להכיל אותן, אנחנו יכולים גם לחפש את

ראוי - ניהול הפעולות

המילה ניהול קשורה לתחום מנהל העסקים. הטכניקות של ניהול עסקים משמשות היום לניהול תחומי חיים רחבים מאוד, ואנחנו רוצים ללמוד להשתמש בהן למינוף העסק המשמעותי ביותר בחיים שלנו - עבודת ה'. עבודת ה' עוסקת בבחירות שלנו: אנחנו בודקים איך אנחנו מגיבים כשאנחנו צריכים להתגבר על תשוקות מסוימות או להתנהל איתן, ואיך אפשר לשפר את ההתנהלות הזו. השאלה המרכזית כאן היא שאלת העלות-תועלת. שאלה זו חודרה במיוחד במסילת ישרים: כמה מאמצים אנחנו משקיעים, ולאילו רווחים אנחנו זוכים.

אנחנו נוטים לחשוב שעבודת ה' כוללת מאמצים כבירים, גם כאשר התועלת נמוכה. אך הרמז"ל מלמד אותנו אחרת: עלינו ללמוד למנף מאמצים כך שהמוטיבציה שלנו תמריא. השקעה מעטה שמגיבה רווח רב היא המנוע של המוטיבציה, וכשאין לנו מוטיבציה אפשר לדעת בוודאות שהעלויות גבוהות והתוצרים נמוכים.

גם הראוי התחלק לשלושה פרקים. הראשון הוא יקר בעיני ה'. כאן אנחנו עוסקים בתחומים שכבר השקענו בהם, ויש לנו תועלת מצוינת, אבל אנחנו מתעלמים ממנה. אנחנו מסתובבים כמו עניים בשעה שיש לנו מיליונים בכיס. מדובר במצוות שקיימנו, ואנחנו כבר מקיימים באופן קבוע מתוך בחירה, ואין לנו צורך להשקיע בהן עוד, אך אנחנו מתעלמים מן האור האלוקי שלהן או ממעשיים בערכו. מילה אחת של תורה שאנחנו לומדים מעניקה עושר עד בלי די, אבל אם למדנו מעט וביתר הזמן התבטלנו, אנחנו עוסקים בהתייחסות על הזמן שלא למדנו ושוכחים שזכינו ללמוד כמה מילים של תורה, שיש להן ערך לנצח נצחים.

הפרק השני הוא החסידות הנרצה והנחמד. מהם המקומות שבהם יש לנו מוטיבציה - רצוי ונחמד בעינינו לנהוג במידת חסידות? אלו שבהם אנחנו משקיעים מאמצים קלים ומרוויחים תוצאות גבוהות. בפרק זה אנחנו מנסים למפות את עבודת ה' שלנו ביחסי עלות-תועלת: באילו תחומים אנחנו מתאמצים מאמצים כבירים ומקבלים תוצאות נמוכות, ואיך נוכל לשנות את המשוואה? ובאילו תחומים אנחנו מתאמצים מאמצים קלים ומרוויחים רווח עצום, ואיך נוכל להעצים אותם עוד יותר?

מתוך שני הפרקים הללו אנחנו מגיעים לשלב האחרון, שבו אנחנו בודקים מהי הליכה של השליחות שלנו בעולם, באמצעות בדיקה של שלושה מעגלים: מה הכי טוב לי - מענג, מה טוב לעולם - יעיל, ומה אני טוב - זמין. תחומי החיים שכוללים בתוכם את שלושת המרכיבים האלו הם תחומי השליחות שלנו, ובהם נבחר למקד את העשייה שלנו.

איך ננהל את הפעולות שלנו לקראת השבת ובתוכה?

יקר בעיני ה': אילו פעולות שגרתיות אנחנו עושים כחלק משמירת השבת שלנו, שהן יקרות מאוד בעיני ה' ואנחנו איננו שמים לב אליהן?

האם שמנו לב פעם כמה כסף אנחנו משקיעים לכבוד השבת? האם אנחנו מחשיבים את טרחת הבישולים והניקיונות לקראת השבת? ומה עם העובדה שאיננו יוצאים לעבוד ולהשתכר, בככל יום, אלא שובתים מתחום עיסוקינו וממלאכות רבות אחרות? וכמה אנחנו שמחים במנוחת השבת, במאכלי השבת?

החסידות הנרצה והנחמד: האם יש מעשים שדורשים מאיתנו מאמצים מעטים, ויש להם תועלת מרובה? איך נוכל להרחיב אותם?

אם קל לנו ולמשפחתנו לארח בשבת - איך נוכל להרחיב את המצווה היקרה והגדולה הזאת? אולי נוכל לארח אנשים שזקוקים לכך שיארחו אותם?

אם קל לנו להתפלל בשבת - איך אוכל להפוך את התפילה לחלק מרכזי יותר מהשבת שלנו?

האם יש מעשים שדורשים מאיתנו מאמצים רבים ויש להם תועלת מועטה? איך נוכל לצמצם בהם?

אם אנחנו משקיעים מאמצים גדולים להכין סוגים שונים של אוכל לכבוד שבת, והנושא מכביד עלינו - אולי נוכל להסתפק בסעודות מגוונות פחות, ולהגיע לשבת בנחת?

אם האירוח בשבתות מכביד עלינו, אולי אפשר לארח מעט אנשים בכל פעם, או רק לעיתים רחוקות?

מענג יעיל וזמין: מהי הליכה של השבת שלנו - שמשלבת בתוכה עונג ותועלת, והיא גם זמינה לנו?

אולי לשחק עם הילדים וללמוד איתם?

אולי ללמוד תורה בשבת?

או לטייל ביחד כל המשפחה מתוך תחושת העונג של טוב ה' בשבת?

הפנוי - שחרור הרעיונות

לעבודת הפנוי יש חשיבות עצומה. בדרך כלל אנחנו חושבים בתוך הקופסה, וממילא גם כאשר אנחנו מחשבים את יחסי העלות-תועלת שלנו, ומנסים לנצל את מירב משאבי המאמץ שלנו, הכוח שלנו מוגבל. אנחנו אמנם מנהלים את המאמצים, אך אין לנו פריצות דרך. החשיבה מחוץ לקופסה מעוררת למצוא פתרונות חדשים, יצירתיים, שמרחיבים את גבולות היכולת שלנו.

למדנו שתי טכניקות לחשיבה מחוץ לקופסה: הראשונה היא שאלת שאלות: נפשי בשאלתי. ניסינו לשאול שאלות שיעוררו את המחשבה ויפרצו את מסגרת המגבלות שבה היא הייתה סגורה עד עכשיו. שאלה שמנוסחת נכון פונה אל החלקים הרדומים במוח שלנו ומנתבת אותנו לכיוונים חדשים. עלינו למצוא שאלה שתוכל ללכת איתנו הרבה זמן, תאתגר ותרענן אותנו. לשאלה מן הסוג הזה יש כמה תכונות עיקריות: היא פותחת את הלב והראש, חיובית, מעוררת, ופונה לכיוונים שעוד לא בדקנו.

מרכיב חשוב נוסף בשאלה הוא הצמצום שלה. המחשבה שהשאלות צריכות לעסוק דווקא בדברים גדולים מוטעית, פעמים רבות הגודל אינו מאפשר לנו לפנות לכיוונים חדשים. לכן כדאי מאוד להכניס לשאלה את המונח קטן/מעט, אפילו מעט מאוד. למשל: מה יכול לרומם מעט את סעודת השבת שלנו?

הטכניקה השנייה היא ממרחק תביא לחמה. כאן בחרנו דימוי שאין לו קשר לנושא שאנחנו עוסקים בו בעבודת ה' וחיברנו ביניהם. בעבודה הזאת הרכיב המרכזי הוא ההפתעה. היא פותחת אותנו להביט על הבעיה מזווית אחרת, ולמצוא לה פיתרון חדש. לשם כך אנחנו מחפשים את המאפיינים של הדימוי שבחרנו, ומוציאים מאפיין שיכול להיות קשור לתחום שבו אנחנו עוסקים בעבודת ה'. לבסוף אנחנו מחפשים השלכות מעשיות לקישור הזה - פתרונות חדשים לבעיה שלנו.

איך יכולה חשיבה מחוץ לקופסה

לשנות את השבת שלנו?

נפשי בשאלתי: אילו שאלות יכולות לפתוח לנו שערים חדשים בשמירת השבת? למשל:

מה יכול להוסיף עוד מעט דבקות אלוקית לשבת שלי?

מה יכול לתת לי מוטיבציה להתפלל מעט יותר בכוונה בשבת?

מה אחשוב בעוד עשרים שנה על השבתות שלי כפי שהן כיום?

ממרחק תביא לחמה: באחד המפגשים בסדנה בחרנו בדימוי של "ג'רפה" כשעסקנו בשאלה איך לרומם את סעודות השבת שלנו.

אחד המאפיינים שמצאנו לג'רפה הוא שהיא אוכלת גבוה. המאפיין הזה ביטא את מה שחיפשנו ליצור בסעודות השבת. מאכן נותר רק לפרוט את ההשלכות של הדימוי:

מה אני יכול לשנות בסעודת השבת כדי לאכול גבוה?

מה אני יכול ללמוד מהאכילה הגבוהה של הג'רפה שירומם את סעודות השבת שלי?

הרצוי - תעופת השאיפות

אנחנו חוזרים מהתפילה אל הבית, ופוגשים שם את המשפחה, עם מצבי הרוח של כל אחד מהם, המשימות שיש לעשות לפני הסעודה, הצורך לחכות לארגונים השונים של כל אחד מבני הבית, המתח מצד אלו שרוצים כבר להתיישב לסעודה בזריזות - הכל כמו שקורה לנו בדרך כלל. מכאן אנחנו מרימים את הדמיון לרצונות שלנו -

מה היינו רוצים להרגיש בזמן הזה שבין התפילה לסעודת שבת?

איך הייתה התחושה אם ר' אריה לוי היה נמצא שם - איתנו, בתוכנו, מאיר רוח אהבה וסבלנות בתוך הנשמה שלנו?

מה אם הבעל שם טוב היה מצטרף להכנות לקראת סעודת השבת? אילו נקודות הוא היה מאיר בתוכנו?

איזו תפאורה היינו רוצים לרגעים כאלו? אילו ניגונים? אילו ריחות? לאן זה עוד יכול להתקדם מכאן?

לאחר שיצרנו תסריט משוחרר ופורץ גבולות, אנחנו בודקים - האם זה מה שאנחנו רוצים? האם יש מה לשנות, להוסיף ולתקן?

ולבסוף: אנחנו מקדישים דקה עד ארבע דקות ביום להרצת התסריט שבחרנו בראש.

השאיפות שלנו אווזות את האור העליון ביותר של הנפש, אך אנחנו נוטים לעשוק אותן ולא לתת להן מספיק מרחב באישיות שלנו. הכמיהות של הנשמה הן אוצרות גדולים, ואנחנו רוצים שהן יהפכו לפרויקטור גדול בתוכנו, שיאיר את החיים שלנו. הבסיס לעבודת הרצוי הוא בתפיסה שהרצונות פועלים את פעולתם בעצם נוכחותם, גם מבלי שיתממשו בפועל במציאות, ולכן אנחנו עוסקים בהרחבת המקום של הרצונות שלנו לדבקות אלוקית, ומאפשרים להם לפרוש את כנפיהם הרחבות ולעוף אל על, מבלי שנכבול אותם אל מגבלות המציאות. ככל שניתן יותר מקום ומעוף לשאיפות, הן יאירו יותר את האישיות שלנו.

איך משחררים את השאיפות שלנו לגבי שבת?

נבחר רגע אחד משבת, שבו אנחנו רוצים לעסוק, וניצור תסריט שמתחיל בנקודת המוצא הרגילה של הרגע הזה, ומרומם אותה רחוק וגבוה ככל שניתן.

למשל: החזרה מן התפילה אל הבית.

פורמים את הקשרים

הנשמה שלנו הגיעה מהעליונים, מאור פני מלך חיים אל העולם הזה, לגוף המוגבל שלנו. הירידה הזאת יוצרת סכסוך עמוק של הנשמה עם הגוף. הם נאבקים זה בזה ומכאיבים זה לזה. בארבע התחנות של המסע שלנו אנחנו מנסים לפרום את סיבוכי הקשרים שבין הנשמה לגוף, וללמוד איך להתנהל נכון כך שבמקום שהגוף יכול את הנשמה וישעבד אותה אליו, היא תאיר בתוכו ותרום אותו. אנחנו מפרידים בין הרצוי למצוי, ונותנים לכל אחד מהם מרחב משלו לפרוח בו, להתגלות באור אלוקי, כדי שנוכל לעבוד את ה' בכל לבנו נפשנו ומאודנו.

הסדרה נגעה בכם? הזיזה בכם משהו?

כדאי שתדעו שזו רק ההתחלה.

הסדנה המלאה כוללת פיתוח והרחבת כל הנושאים שהובאו ובעיקר כוללת עבודה מעשית מפורטת ובליווי צמוד.

סדנאות לנשים יפתחו לאחר פסח עם הרבנית נעמי שפירא.
יש עוד הרבה תכנונים << הכנסו לאתר אבקשך.

ניתן לפנות במייל avakshech@gmail.com | בטלפון 058-5000738

זבזב

קורע את יריבו כדג

פעם אחת היה לאחד מהבעלי-בתים של העיר מז'יבו' ריב עם בן עירו, ותוך כדי שהות במחיצת הבעל שם טוב בבית הכנסת הוא צעק שהיה "קורע את יריבו כדג".

הבעל שם טוב צווה לתלמידיו לשלב ידיהם ביד חבריהם ולהתייצב לידו בעיניים עצומות.

הבעל שם טוב הניח ידיו הקדושות על כתפי שניים מתלמידיו, אלה שעמדו בסמוך. לפתע הזדעקו התלמידים מתוך אימה גדולה: הם ראו כיצד קורע הלה כדג את גופו של יריבו!...

סיפור זה מורה בבחירות כיצד מכל כח ישנו פועל דבר, החילוק הוא באם הפועל בלבוש חומרי שניתן למשוש בידיים, או שזהו פועל דבר גשמי שבלתי אפשרי למשוש בידיים אלא רק באמצעות הריח או הטעם, או פועל דבר רוחני שעם שמיעה ריח וטעם לא ניתן להשיגו, אלא רק באמצעות חושים נעלים ועדינים יותר.

(תרגום מאגרות קודש ח"ו ע' קי"ג)

חומרת קטילה רוחנית

הבעל שם טוב היה לומד שיעור בגמרא עם תלמידיו, החבריא קדישה נ"ע. אופן הלימוד היה מתוך חריפות וגאונות גדולה, ולמדו את הרמב"ם, אלפס, רא"ש ושאר המפרשים מהראשונים השייכים לגמרא הנלמדת.

כה היה הסדר בלימודם, הן בהלכה והן באגדה, הבעל שם טוב היה מתרגם את המלים לשפת האידיש.

כאשר למד עמהם הבעל שם טוב את מסכת ערכין, באגדות המדברים אודות העברה של לשון הרע והגיע למאמר רז"ל "לשון תליתאי קטיל תליתאי", הורג למספר למקבל ולאומרו, פירש הבעש"ט באידיש, "לשון הרע קטל את כל השלושה: הממציא, המספר והמאזין; אך זהו בלבושים רוחניים, שזהו חמור הרבה מרציחה גשמית".

ניחוח של פעם

מכתבי רבי יוסף יצחק שניאורסון

לקרוע אדם בדיבור

מעשה נורא שאירע בבית מדרשו של הבעש"ט הק' המלמד אשר מכל דיבור ישנו פועל דבר

מחפשת לימודים?

מחפשים עובדים?

נעים מאוד.

*3136
שיחת חינם

לראשונה, מרכז הכוונה חדש
לצעירים עם מוגבלות המשתחררים
משירות לאומי-אזרחי או צבאי

קול
צעיר

בימים אלו רשות השירות הלאומי-אזרחי פועלת להקמתו של "קול צעיר" - המוקד הראשון בארץ להכוונה ולייעוץ לצעירים עם מוגבלות המשתחררים משירות לאומי-אזרחי או צבאי. ייעודו של המרכז הוא לסייע לצעירים עם מוגבלות במציאת דרכם לאחר מסלול השירות, תוך שאיפה לייצר עבורם הזדמנויות לפעול ולהשפיע, לממש את הפוטנציאל הטמון בהם ולאפשר לחברה ליהנות מיכולותיהם. אנו רואים בהנגשת המידע עבור צעירים אלו - זכות וחובה!

טקס השקת המוקד יתקיים אי"ה, ביום שלישי, כ"ח שבט ה'תשע"ח (13.2.18)
בשעה 11:00 במרכז 'קול צעיר' - מרכז ההכוונה והייעוץ החדש

רח' הרצל 55, שדרות (מרכז קשת) | נא לאשר הגעה במייל: kol@gvanim.org.il

אנו מזמינים אתכם, גופים ומוסדות לימוד המציעים שירותים לצעירים עם מוגבלות, להיכיל במאגר המידע וברשימת המענים שיוצעו לצעירים הפונים למרכז על מנת להיכלל במאגר המידע יש לפנות בכתב באמצעות הדוא"ל: kol@gvanim.org.il

הלידה

השונאים בעשו תבריהם

ציור: שמשוו קוסלובסקי

של שמעיה. נתן עזר לשמעיה לקשר את השקמים טוב יותר, וכעבר זמן קצר היה יכול שמעיה להקשיב בדרכו.

אמר שמעיה לנתן: "אלך תודותו אני מזמין אותך לארוחה בפנדק הקרוב". נכנסו השניים לפנדק, אכלו יחד, ופתאום גלו שבגעים היו להם סבה לשנא זה את זה. הם נפרדו בחבוקה, ומאותו יום נעשו תבריהם טובים.

(על-פי מדרש תנחומא, תולדות פרשת מטות)

אבל כעבר פטה דקות החיל מצמונו של נתן להציק לו. "עשית דבר לא טוב", נשמע קול פנימי בתוכו. "התורה מצוה אותנו שאם אדם רואה חמור של השונא שלו רוכץ תחת משאו, אסור לו להתעלם ממנו אלא הוא צריך לעזור לו. עכשו עברת על צווי התורה!".

נתן עצר. הוא התלבט. האם יעזר לשונא שלו? לבסוף התגבר וחזר אל שמעיה. "באתי לעזר לך", אמר.

שמחה עלתה על פניו של שמעיה. יחד התאמצו שני החמורים להרים את חמורו

באותו בקר צא נתן לדרכו, מוליך אחריו את חמורו העמוס. מזג האוויר היה נעים, ונתן הלך ליד החמור ופזם לעצמו שיר עליו.

וכתאום נאה נתן מרחוק את שמעיה יושב עצוב ליד חמורו. נתן הבין מיד מה קרה. לחמור של שמעיה לא היה כוח לשאת את המשא שעליו, והוא נפל תחת השקמים הכבדים.

"מגיע לך", חלפה מחשבה בראשו של נתן. "זה ענישו על שהוא משמיץ אותי כל הזמן".

נתן עבר ליד שמעיה והתעלם מפנו. שמעיה התבייש לפנות אליו ולבקש את עזרתו, וכך נשאר לשבת ליד החמור, מחכה שמישהו יעזרו לו.

"אני יוצא לדרכי", קרא נתן לעבר אשתו וקפץ על חמורו. הרבה עבודה מצפה לו היום. הוא צריך להעמיס שפי חטה על החמור ולהובילם לעיר השכנה.

נתן היה חסר. כלומר, מוביל משאות על החמור. בימינו פשוצים להוביל משא מזמינים רכב הובלות. בימי קדם היו מזמינים חמור. החמור היה בא עם החמור שלו ומוביל את המשא.

גם שמעיה היה חסר. גם הוא היה מוביל משאות על חמורו. אבל ביו נתן לשמעיה לא הייתה ידידות גדולה. להפך, הם שנאו זה את זה. כל אחד ואחד מהם האמין שהשני משמיץ אותו באזני הפקוחות וטוען שהוא לא עושה עבודה טובה. לכן הם לא דברו זה עם זה.

מגיד

מגזין פנימה יחד עם

במבצע מדהים למצטרפות החודש למגזין פנימה ספרה החדש של הר' ימימה מזרחי במתנה!

או לחילופין!
תיק טיפוח L'OREAL
שפתון + עיפרון
+ קרם ידיים
מתנה!

הרבנית ימימה מזרחי: "מה שאני הכי אוהבת במגזין פנימה זה את סיפורי ההתמודדות הכל כך חזקים של נשים רבות"

עדן הראל: "מגזין פנימה שוזר בחוט עדין, קהילת נשים עשירה שאני מאד שמחה להיות חלק ממנה"

7 פנימה

7 שנים. 40,000 קוראות. מגזין אחד.

חובה בכל בית. הצטרפי עכשיו: 8980* או 02-6646001 מקום לכולן

הרב עדין אבן ישראל (שסיינזלץ)

תפסיק לדפדף

'להתפלל' הוא - פ.ל.ל. כמו שכתוב: 'וישמעו פנחס ויפללו', ו'נפתולי אלוקים נפתלתי', שפירושו להתפתל; להתפלל זה מאבק - להתפתל, **אנו עומדים בתפילה מול הקדוש ברוך הוא ומנסים לחבוך אחד את השני. זאת היא עבודת התפילה.**

תפילת שחרית היא תפילה ארוכה בסך הכל, ולא כל כך פשוט לשמור את הכוונה לאורך כל ארכה, זה דורש מאמץ מסוים. **בסוף התפילה אדם שואל את עצמו: אמרתי הרבה מילים, זימרתני, שרתני ומה קרה בכל הדבר הזה?** מלבד זה שקיימתי מצווה כשהתפללתי. תפילה היא גם דרך של עליית הנפש, והשאלה החשובה בתפילה: האם הייתה עליית הנפש?

דוברי יידיש קוראים לתפילה 'דאווענען'. לא כל-כך ברור מאיזו שפה מגיעה המילה הזאת, היא לא בעברית, לא בגרמנית ולא בסלובית. יש שאמרו שזה קיצור של המילה מ'דאבונא', כלומר, הגיע מאבותינו. לדעתי, המילה המקורית הייתה משהו כמו 'דאפענען', שהגיע מהמילה העברית 'לדפדף'.

פעם הייתי באיזה מקום באנגליה ונתתי שם שיחה בשבת בשעת סעודה שלישית.

החשיך היום ולא היה שעון שבת

שידליק את האור. הנושא היה

תפילה - היו שם מבוגרים וצעירים - ואנשים דיברו, ייתכן שאם היה שם

כשאדם קם בבוקר והוא בא לתפילה, הוא צריך לשאול את עצמו מה אני עושה? מה אני צריך לעשות? איך אני עובד את השם? איך עובדים אותו בכלל?

אדם נמצא במקום מסוים והוא צריך להתעלות - בתפילה, בלימוד ובמצוות - כי באמת חבל על הזמן. אלו הם הדברים שעליהם העולם עומד והם מחזיקים את העולם. יש דברים שאדם לא יכול לשנות, ויש דברים שאפשר לעבוד עליהם. תפילה היא מסוג הדברים שניתן וצריך לעבוד עליהם.

אני רוצה לדבר על תפילה. להגיד כך וכך מילים במהירות מסוימת, זה דבר פשוט, כל תוכי יכול לעשות את זה. מעל מדרגה זו יש דבר שנקרא 'עבודת התפילה', שפירושה כשאדם מתפלל, אין זה מסתכם באמירת המילים, אלא צריכה להיות שם גם עבודה.

השורש של המילה

כתוב

בספרים

שיש

מלאכים שהם

'מעלי תפילות',

העבודה שלהם

היא לקחת את

התפילות ולראות מה

יש בהן, אם יש בתפילה

רגע אחד בבחינת יהלום -

הם מעלים אותה ומשבצים

אותה בכתר העליון. אבל מה

קורה כשהתפילה הייתה חצץ?

אור, אנשים היו יותר נבוכים. זה היה מעניין מה שקרה שם, זאת לא הייתה הרצאה או שיחה כדרך הרגיל, אלא אנשים שפכו את לבם.

היה שם יהודי, עסקן מכובד מאוד שבעצמו ייסד כמה בתי כנסיות, והוא אמר: "אני אף פעם בחיי לא התפללתי". הסתכלתי עליו, יהודי כזה, מהאנשים שבאים כל בוקר לבית כנסת ולו בשביל המעמד, שאלתי אותו: "מה זאת אומרת, הרי אתה מגיע לבית כנסת כל יום להתפלל?" הוא אמר: "דאווענינג - לדפדף דפים - עשיתי כל חיי, אבל להתפלל - מעולם לא התפללתי". זה היה דבר גדול לשמוע את זה מבן אדם. בגלל האווירה שהייתה שם והדיבורים על התפילה, פתאום הוא הבין דבר משמעותי מאוד לגבי החיים שלו.

להעביר דפים בסידור כולם יכולים. מה עושים? שום דבר. אני לא רוצה לדבר בגנותם של אנשים, אולם זו בעיה של רבים.

בתפילה טובה נהיית הארה שגורמת לאדם לאיזה חשק או רצון לעשות מעשה טוב. אני לא מדבר על תפילה בכוונות עמוקות אלא על כך שאדם מתפלל, ונשאר לו אחר כך זיכרון. הזיכרון הזה בעצמו שווה משהו. לפעמים, התפילה עוזרת לאדם לפחות לאכול את ארוחת הבוקר שלו. לא שהוא נהיה רעב מהתפילה, אלא שאדם מסיים את תפילתו, סוגר את הסידור, **מקפל את הטלית והולך לאכול, ואם נשאר לו איזה שיריים מהתפילה, הם גורמים לכך שהוא מנסה שלפחות אכילתו לא תהיה כאכילת בהמה.**

לבני-אדם יש קושיות ובעיות רבות - מכל מיני סוגים, רוחניות וכאלו שקשורות לחיים שלהם - אני לא אומר שבכוח התפילה בן אדם מתגבר על כל הבעיות שלו, אבל **כשאדם שיש לו בעיה מתפלל, ובהתפילה יש לו נקודה של הארה, היא יכולה להיות בעלת משמעות למצוקות שלו. צריך לדעת שבכל מקום שיש תפילה יש איזושהי התנוצצות.**

פרק א' של איך להתפלל, זה לשים לב. כמו שאומרים: "תשמענה אוזניך מה שפיך מדבר". אדם אומר כל מיני דברים, והשאלה היא: מה הוא אומר? לא מדובר כאן על התעמקויות וכוונות, רק לשים לב למה שמוציאים מהפה.

אדם שעושה משהו 10,000 פעמים, אמור לדעת לעשות אותו טוב יותר. מי שמנסה לעשות דברים שדורשים מיומנות טכנית, ניסור עץ למשל, בפעם ראשונה ושנייה - יחרוק לו, בפעם החמישית יותר מזה, בפעם המאה, יעבוד לו יותר בקלות. ככל שאדם עושה את הפעולה יותר פעמים הוא מקבל מיומנות יותר טובה, כי הוא השקיע שם.

אנחנו אומרים דברים רבים בתפילה, בחיים שלנו אמרנו את זה אלפי פעמים, הרבה יותר מדי פעמים, למה זה לא פועל? בין השאר מפני שלא נעשתה שום עבודה. כשהתפילה נאמרת בלי שום מאמץ, העניין חוזר על עצמו הרבה פעמים ולא מביא תועלת. אדם שאומר קדיש בשנת האבלות, אולי בהתחלה קורה משהו, אבל אחר כך מתרגלים. הרושם הראשוני מתרפה עם הזמן, וכל הזמן נהיה פחות ופחות. כשאנשים דורכים במקום, לרוב זה משום שהם לא עושים שום מאמץ.

כתוב בספרים שיש מלאכים שהם 'מעלי תפילות', העבודה שלהם היא לקחת את התפילות ולראות מה יש בהן, אם יש בתפילה רגע אחד בבחינת יהלום - הם מעלים אותה, לשבץ אותה בכתר העליון. אבל מה קורה כשהתפילה הייתה חצי? המלאכים לא ישימו את החצי הזה בראש מלך המלכים, הם

שופכים אותה חזרה למחצבה, וזהו. **כדי שמהתפילות שלנו לא יישאר רק חצי, צריך להשקיע.**

אפשר להזיז דברים מעט מעט - אם למישהו יש רצון להתחיל להתפלל בכוונה - לפעמים, "תפסת מרובה לא תפסת". אדם שמקבל על עצמו איזה דבר, זה צריך להיות קשור באיזשהו אופן למה שהוא מסוגל לעשות. **מי שמנסה להרים משא שהוא מעבר ליכולת שלו, יכול לקבל מזה זה אולי קילה, לא הרבה מעבר לזה. בואו נתחיל בקטנות.** לא שאדם מקבל על עצמו להגיד את כל תפילת שחרית בכוונה, אלא קבלה טובה - להגיד קטע אחד מהתפילה בכוונה. לא בכוונות עליונות אלא שזה לא יהיה אוסף של מילים ריקות, שלפחות יבין מה הוא אמר.

תארו לכם שאדם מתחיל להבין מה הוא אומר בסידור. **בכל מיני תפילות שאנשים אומרים בבוקר או בערב, אפשר למצוא המון דברים נוראיים,** לא במובן של סקנדלים, אלא יש תפילות שאדם מבטיח כל מיני הבטחות, ותפילות שיש בהן תביעות מאוד גדולות מהאדם.

למה כל זה לא פועל? מפני שזה כאילו נאמר בלשון עם זר. אנשים לא שמים לב איזה דברים הם אומרים, וכיוון שכך גם כשיש משהו שיכול לעורר - הוא לא נקלט. **הכל חלק מחבילה אחת של דברים שלא שמים לב אליהם.**

מה שאני אומר לכם כתוב בספרים רבים: "תחילת כוונת התפילה היא שיכוון את פירוש המילות". האמירה של "אלוקי נשמה" כולה מלאה יופי, אילו אדם שם לב מה הוא אומר, אך **קורה פעמים רבות שהאדם חצי ישן כשהוא אומר את זה, הוא לוחץ על הכפתור וזה יוצא לו חלק ובקלות, בלי שהוא שם לב שהוא אמר את זה בכלל.**

בהנחת תפילין יש שתי לשונות של "לשם ייחוד" - אחד קצר ואחד ארוך. הארוך אולי יותר מפואר, הוא מדבר על כך ש"שתי הרצועות יהיו כמו שתי עבותות של אהבה" וכדומה. הקצר מדבר על דברים פשוטים והוא יותר מוכר, כתוב בו שאנחנו שמים תפילין על הראש כנגד המוח ועל היד כנגד הלב - כדי לשעבד את לבנו ומוחנו לעבודתו יתברך שמו. **אולי מישהו יחליט שהוא אומר את ה"לשם ייחוד" והוא מנסה לקרוא מה כתוב שם, בלי כוונות האר"י, באופן הכי פחות דרמטי שיכול להיות.** ולחשוב מה הוא אומר שם, מה הוא מתכוון שם. אפשר לקחת ברכה אחת ולנסות להבין מה אתה אומר. למשל, לחשוב על ברכת "אתה חונן לאדם דעת", מה זה אומר? מה אני מבקש? מה אני רוצה?

יש הרבה דברים בתפילה שלנו, לפחות תנסה להבין חתיכה קטנה מהתפילה, לא הכל; הדברים האחרים ש'הרוח ישאנו', אבל שיהיה חלק אחד שהבנת אותו, שיש לך קשר אליו והוא מדבר אליך באיזו מידה, פחות או יותר.

מנהג העולם בבתי הכנסת, בערב שבת, שאנשים לוקחים את עלוני השבת וקוראים בהם. הייתי רוצה לראות מישהו שלוקח סידור ומנסה לקרוא אותו לפחות כמו שהוא קורא כתבה; עם כל העניין והריכוז שקיימים כשקוראים כתבה.

בשיתוף תלמידי ישיבת תקוע

הרמב"ן אומר שצריך להאמין שהכל ניסים. האם עלי לזרוק את ספרי הפיזיקה?

כמובן שלא. חז"ל אומרים "חכמה בגויים - תאמין". ומעולם לא שמענו שחכמינו חשבו שצריך שלא להסתמך על אחד מהם. ואם הכל הוא נס הרי שאין לנו את זמני היום ההלכתיים המחושבים לפי השקיעה והזריחה, אין הלכות רפואה בשבת ולא חולה מסוכן ביום הכיפורים.

הטבע הוא ההתייחסות הקבועה שכל חכמי ישראל, כולל הרמב"ן, לא פקפקו בו להלכה ולמעשה. אלא שכוונת הדברים היא שמעבר לטבע עומד רצון ה' יתברך, הפועל בתוך מערכות הטבע, מעמיד אותן על מכוון כרצונו ומשנה אותן בשביל עמו ישראל, חסידי וצדיקיו.

לידת עמנו ביציאת מצרים הייתה על ידי אותות ומופתים וניסים גדולים, ללמד שאין הטבע מגביל את ה' יתברך אלא שה' הוא המגביל את הטבע. אחרי שנחקקה בנו האמונה הזו, אנו רואים כי רוב הניסים הם המתגלים מתוך הטבע, היכולת האלוקית מתגלה בתוך הפיזיקה.

איך אני מחזקת חברה שהתחילה ללכת במכנסיים?

לפני שנחזק את החברה, עלינו להתבונן בעצמנו ולסדר את השקפותינו, ומתוך כך נביא גם לה תועלת. הדבר הראשון הוא להתחזק בעצמנו במידת הצניעות, וכמו שאמרו חז"ל "הרואה סוטה בניוולה, יזיר עצמו מן היין". מי שנפגש עם פריצת גדר צריך לדאוג לשמירתה יותר מהרגיל.

דבר נוסף, עלינו ללמד זכות, בוודאי בדור כמו שלנו, שדעות זרות מפעפעות כארס בקרבנו. מי שמתקשה להחזיק מעמד כנגד הצונאמי התרבותי האדיר, נלמד עליו זכות שבאמת הוא רוצה ומבקש להיות דבוק בה' יתברך בכל לבו אלא שטחו עיניו מראות.

בדרך כלל ההשפעה דרך אהבה, עמוקה יותר מן המילים, והצניעות שלנו והאהבה לזולתנו תקרין גם אליו. רק במקום שיש לנו ודאות שדיבור יכול להביא תועלת, עלינו גם להגייד מילים שגורמות לשוב אל הצניעות, וגם הן באהבה רבה.

אני שומר תורה ומצוות בגלל שאני נהנה מזה, איך אני מכוון את זה לרצון ה'?

בהקדמה לספרו 'אגלי טל' שואל האדמו"ר מסוכוצ'וב האם כשאדם נהנה בלימודו זה חיטרון או יתרון. תשובתו היא שזה יתרון גדול. ללמוד תורה לשמה פירושה - לשם ישרותה ומתיקותה האלוקית של התורה הקדושה, ואם אתה מוצא בקרבך הנאה מן התורה והמצוות - יש בזה מעלה עליונה.

ובכל זאת, בוודאי שאדם צריך לכוון ליבו לשמיים. בוודאי גם אתה מוצא שעות מבחן ומצבים בהם אתה פחות נהנה ובכל זאת מתמסר בלב ונפש כדי לעשות רצונו יתברך. אז מתגלה שלא בשביל לעשות רצונו בלבד אנחנו עושים רצונו, אלא מפני שאנחנו רוצים לעשות נחת רוח לפניו יתברך - בין בדברים שאנו נהנים מהם ובין בדברים שלעיתים קשים לנו.

**הנכם מוזמנים לערב מרתק עם
הרב שמואל אליהו, הרב יובל אביגדור ועוד,**
שיתקיים בע"ה בקרית טבעון ביום חמישי, ז' אדר,
22.2.18 בשעה 20:30
בבית כנסת "יהודה הנשיא" ברחוב מרדכי 50.
במהלך הערב ניתן יהיה להכיר מקרוב את הקהילה בקרית טבעון
ואת תלמוד תורה "מעין חיים"
ברוח מעיינות רבי חייא הנמצא במגדל העמק.

**כנס מיוחד עם הרב שמואל אליהו:
איזה בית ספר יתאים לילדנו -
"ילדי דור הגאולה"?**
הורים לילדים בגן חובה ובכיתות הצעירות
אשר מחפשים מענה חינוכי ורוחני שונה מהרגיל

כרמי גת

נטו דירה משלכם!

דירות 3 חד' ב- 840.000 ₪ מחיר סופי!

חפשו "כרמי גת באמונה"

באמונה
בונים לכם קהילה

קהילת כרמי-גת
המתחם הדתי-לאומי בכרמי גת
ישנוני עם אגודת צ"ל
קפצת ורישה

תכלת
משקיעים בנר"ן כסווח

www.bemuna.co.il 1-700-500-555

לא מחכים לכחלון

קריאייטיב R.e